

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

Deze tekst is afkomstig van de online bibliotheek op www.denieuwetoneelbibliotheek.nl.

De rechten, inclusief en met name de rechten voor uitvoering, liggen voor alle teksten bij de auteur en het is dan ook verplicht om voor elke vorm van uitvoering toestemming bij de betreffende schrijver aan te vragen. Voor elke schrijver is het van groot belang om te weten of zijn teksten worden uitgevoerd, dus neem alstublieft bij elke lezing, encenering, bespreking in het onderwijs e.d. even contact op met de auteur! Het contact adres voor deze tekst is:

Schrijver	Jeroen van den Berg
Titel	Ivanov
Jaar	2005
Uitvoering	Het Amsterdamse Bos / Jeroen van den Berg

Copyright (C) 2005 by Jeroen van den Berg

IVANOV

Anton Tsjechov

Bewerking Jeroen van den Berg

EERSTE BEDRIJF

BIJ DE LEBEDEVS

Een ontvangstkamer in het huis van Lebedev. Openslaande deuren naar de tuin. Links en rechts deuren. Waardevolle antieke meubels. De kandelaar, kroonluchter en schilderijen zijn afgedekt.

Zinaida zit op een sofa. Aan beide kanten oude dames in leunstoelen; de jonge mensen zitten op stoelen. Achter, bij de tuindeur wordt kaart gespeeld. Onder de spelers zijn Kosykh, Avdotya, Yegorushka. Gavriila staat bij de rechterdeur. Een dienstmeid biedt koekjes aan op een blad. Gasten lopen heen en weer tussen de rechter deur en de tuin gedurende het hele bedrijf. Babakina komt door de rechterdeur en gaat richting Zinaida.

ZINAIDA:

(hartelijk) Marfa Yegorovna, liefje, wat een verrassing.

BABAKINA:

Zinaida, lieverd, mag ik je van harte feliciteren met de verjaardag van die schat van een dochter van je...

(ze kussen)

Goeie God, ...

ZINAIDA:

Dank je, schat, heel erg aardig... Hoe gaat het met je lieverd?...

BABAKINA:

Echt geweldig. Uitstekend! Het kon niet beter schat. *(gaat naast haar op de sofa zitten, kijkt om zich heen)* En waar is het feestvarken?

ZINAIDA:

Die is nog even op haar kamer.

BABAKINA:

Op haar kamer. Op haar verjaardag? *(kijkt om zich heen)* Dag jongelui... *(de gasten staan op, buigen)*

GAST 1:

(lachend) Jongelui. Alsof u oud bent.

BABAKINA:

(zucht) Ik voel me zo misplaatst tussen jonge mensen.

GAST!:

Maar waarom in godsnaam!

BABAKINA:
Omdat ik verschrikkelijk oud ben.

GAST 1:
(lacht beleefd) U bent dan wel weduwe...

BABAKINA:
Zie je wel. Daar ga je al.

GAST 1:
Maar u ziet er beter uit dan menig jong meisje.

BABAKINA:
Hou nou toch op jongen, heb je me wel eens goed bekeken. Kijk nou eens goed naar me schat.

GAST 1;
Ik blijf erbij...

GAVRILA:
(geeft Babakina thee)

ZINAIDA:
Echt, Gavrilla. Zo serveer je toch geen thee.

BABAKINA:
Een jong meisje zegt ie, hoorde je dat.

ZINAIDA:
Wil je er iets bij. Een biscuittje, speculaasje...

BABAKINA:
Dank je wel lieverd, doe geen moeite. Dit is heerlijk zo, echt verrukkelijk!

(pauze)

GAST 1:
Hoe bent u nou hier naartoe gereden.

BABAKINA:
Hoe bedoel je.

GAST 1;
Via de stad?

BABAKINA:
Ben je gek, ik rij altijd binnendoor, dat is veel sneller.

GAST 1:
O ja. Is dat zo.

BABAKINA:
Ja dat is zo.

GAST 2:
Slim.

BABAKINA:
Wat zeg je.

GAST 2:
Slim.

BABAKINA;
Ja ja.

(stilte)

BABAKINA:
De beurs gaat zo verschrikkelijk snel omhoog, schat. Het is gewoon eng.

ZINAIDA:
Dat lijkt me toch heerlijk als je veel aandelen hebt.

BABAKINA:
O God welnee. Hou nou toch op lieverd. Je weet niet waar het naartoe gaat- Die onzekerheid, je hebt geen enkele garantie, gekmakend is dat. Voor hetzelfde geld heb je morgen opeens helemaal niets.

ZINAIDA:
Kan zijn, maar dan nog, je koopt hoop.

BABAKINA:
Wat heb ik aan hoop schat.

ZINAIDA:
Een aandeel is een aandeel. Stel dat je geluk hebt...

GAST 2:
Nee, heel interessant dames. Is het wel voordelig om kapitaal te hebben? Kijk. Ik zie het zo: De rente is laag en investeren is buitengewoon riskant. Ik ben zodoende van mening, dat iemand met kapitaal er in deze tijd behoorlijk beroerd aan toe is, en dat meen ik serieus, iemand met geld...

BABAKINA:

Dat is nou zo waar. *(tegen Zinaida)* Hoorde je dat?

ZINAIDA:

Ja ja.

GAST 1:

(geeuwt)

BABAKINA:

Kijk. Dat noem ik nog eens deelnemen aan een gesprek.

GAST 1:

Sorry, het was niet mijn bedoeling...

ZINAIDA:

(staat op, gaat door de rechterdeur, een lange stilte)

BABAKINA:

God wat een fijn feest. Toch. Jongens.

ZINAIDA:

(komt op door de rechterdeur met Lebedev, zacht) Wat zit je daar nou toch in je eentje. Ga bij de gasten zitten. *(gaat op haar plek zitten)*

LEBEDEV:

(geeuwt) Wat een leven beste mensen. *(ziet Babakina)* Mijn god, daar zit de hoofdprijs. Je ziet er weer geweldig uit! *(groet haar)*

BABAKINA:

Je moet me niet te veel prijzen, dat brengt ongeluk.

LEBEDEV:

En hoe gaat het met je, schoonheid?

BABAKINA:

Doe nou niet. Het gaat goed, het gaat goed. Dank je.

LEBEDEV:

Nee. Ik moet jou bedanken. Bedankt!

ZINAIDA:

Zeg hou eens op.

LEBEDEV:

(gaat in een leunstoel zitten) Zo. Nou... Nou... Gavrilla!

GAVRILA:
(brengt hem een glas wodka en een karaf water)

LEBEDEV:
(drinkt de wodka, neemt een slok water)

GAST 1:
Op uw gezondheid!

LEBEDEV:
Hoezo mijn gezondheid?... Ik ben nog net geen lijk, daar ga ik niet op proosten zeg.
(tegen zijn vrouw) Schatje, waar is de jarige job?

ZINAIDA:
Die zit op haar kamer.

LEBEDEV:
Op haar verjaardag.

BABAKINA:
Dat zeg ik dus net ook.

ZINAIDA:
(geirriteerd) Ze is gewoon nog even op haar kamer.

LEBEDEV:
Je ziet er echt fantastisch uit.

BABAKINA:
Zoek liever een man voor me.

LEBEDEV:
Als ik niet getrouwd was...

BABAKINA:
Nee serieus. Waar vind je nog een goede vent, tegenwoordig, dat is echt een probleem. Moet je ze zien zitten, die afgetrokken bekkies, als een stelletje stripfiguren...

GAST 2:
Dat vind ik een weinig geslaagde vergelijking. Ik zie het zo, mensen, de jongemannen prefereren vandaag de dag het vrijgezellenleven. De oorzaak ligt naar mijn idee bij de sociale omstandigheden en daar bedoel ik dus het volgende mee...

LEBEDEV:
Hé, hé... geen filosofie, daar kan ik niet tegen.

SASJA:

(komt binnen, gaat naar haar vader) Het is prachtig weer en jullie zitten binnen.

ZINAIDA:

Sasja, zeg eerst Marfa Yegorovna eens goedendag.

SASJA:

Sorry, ik had u niet gezien. *(gaat naar Babakina, groet haar)*

BABAKINA:

Dat zal wel. Ze komt me ook nooit meer opzoeken, de laatste tijd, dan weet ik genoeg hoor. Maar ja, wat heeft zo'n kind te zoeken bij een oude vrouw? Je vind me een oude vrouw hè Sasja.

ZINAIDA:

Welnee.

BABAKINA:

Geef het maar toe hoor, mag best. *(kust haar)* Gefeliciteerd lieverd...

SASJA:

Dank u. *(gaat naast haar vader zitten)*

BABAKINA:

Maar waar we het net over hadden, Sasja. Daar krijg jij vroeg of laat ook mee te maken. Je kan nergens een beetje behoorlijke man vinden. Die jongens van vandaag, ik wil niemand beledigen, maar ze zijn zo slap, zo saai. Dat is toch sneu. Ze dansen niet, ze kunnen geen gesprek voeren,

LEBEDEV:

En er wordt niet fatsoenlijk gedronken...

BABAKINA:

Drinken is het enige dat ze kunnen!

LEBEDEV:

Drinken kan een paard ook... Het gaat om drinken met beleid... Een jongeman hè, in mijn tijd, die zat overdag op de universiteit, maar zodra het avond werd ging hij de eerste de beste kroeg in waar er licht brandde, en daar bleef hij tot aan de ochtend... Hij danste op het biljart, maakte plezier met de dames en maar door hè... *(maakt het gebaar van drinken)* En praten, filosoferen, tot zijn tong als een leren lap in zijn mond lag... Maar tegenwoordig... *(maakt een handgebaar)* Ik snap ze niet, die jonge mensen... Wat gaat daar vanuit. Niets! Er is er hier in het hele district maar eentje die de moeite waard is, en die is getrouwd, dus ik denk dat hij nu ook wel hard achteruit gaat.

ZINAIDA:

Hoe bedoel je dat.

LEBEDEV:
Ik zeg alleen maar-

ZINAIDA:
De onzin die jij verzint.

BABAKINA:
Over wie gaat het?

LEBEDEV:
Nikolai Ivanov.

ZINAIDA:
(tegelijk met Lebedev) Nikolai Ivanov.

BABAKINA:
Ja, Ivanov, dat is een bijzondere man *(trekt een gezicht)* maar wel ongelukkig!...

BIJ IVANOV

De tuin van Ivanov. Links, het huis, gevel en terras. Een raam is geopend. Voor het terras een brede, halfronde laan, waarvandaan lanen richting de tuin lopen, naar voren en naar rechts. Rechts tuinbanken en kleine tafels. Op een van de tafels brandt een lamp. Aan het begin van de avond. Als het doek opgaat wordt er binnen een pianoduet gespeeld.

Ivanov zit aan tafel, leest een boek. Borkin verschijnt aan het eind van de tuin, draagt grote laarzen en een geweer. Hij is nogal dronken. Als hij Ivanov ziet gaat hij op zijn tenen naar hem toe, als hij bij hem staat richt hij zijn pistool op hem)

IVANOV:
(ziet Borkin, schrikt en springt op) Misha... God wat flauw. *(gaat zitten)* Ik schrik me rot en hij vind het prachtig...

BORKIN:
(lacht luid) Kom kom... Het spijt me, sorry Ivanov. *(gaat naast hem zitten)* Ik zal niet meer doen, erewoord... *(zet zijn hoed af)* God wat een hitte. Je gelooft me niet hè, maar ik heb zeventien kilometer in nog geen drie uur afgelegd. Ik ben kapot... Moet je mijn hart eens voelen. Hoe het tekeer gaat...

IVANOV:
(leest) Ik geloof je...

BORKIN:
Nee. Hier. Voel nou eens. *(pakt Ivanov's hand en legt die op zijn borst)* Voel je. Bom bom bom bom. Dat is niet normaal hoor. Ik kan zo ter plekke dood neervallen. Zeg. Zou je het erg vinden als ik dood ging?

IVANOV:
Ik ben aan het lezen...

BORKIN:
Nee, serieus, zou je het erg vinden als ik zo maar ineens dood zou gaan, Nikolai Aleksejevich, zou je het erg vinden als ik dood ging?

IVANOV:
Ik vind het erg dat je naar wodka stinkt.

BORKIN:
Stink ik naar wodka?

IVANOV:
Het is niet te harden.

BORKIN:
Dat meen je niet. (*ruikt zijn adem*) Je hebt gelijk. Ik heb een glas of 8 achterover geslagen. Een glas of 8 denk ik. Denk je dat dat ongezond is? Wat denk je, eerlijk zeggen, dat is niet echt gezond hè?

IVANOV:
Heb je wel door hoe tergend dit is.

BORKIN:
Man... sorry, het spijt me! Niets aan de hand, blijf zitten, ik ben weg. (*staat op en gaat af, komt terug*) O! Bijna vergeten... Tweeëntachtig roebel alsjeblieft...

IVANOV:
Wat tweeëntachtig roebel.

BORKIN:
Om de arbeiders morgen te betalen.

IVANOV:
Heb ik niet.

BORKIN:
Dat is dan geregeld. (*doet hem na*) Heb ik niet... we moeten de arbeiders betalen, of niet soms?

IVANOV:
Weet ik niet.

BORKIN:
Weet ik niet?

IVANOV:

Ik heb momenteel geen geld. Wacht tot de eerste van de maand.

BORKIN:

Dit soort gesprekken. De arbeiders komen morgen...

IVANOV:

Wat wil je dat ik doe? Maak me af, schiet me aan flarden...

Shabelki's stem door het raam: "met u valt niet samen te spelen... u heeft het geen enkel muzikaal gevoel en uw aanslag is verschrikkelijk"

ANNA PETROVNA:

(verschijnt in het raam) Wat is dat voor herrie. Ben jij dat Misha. Wat loop je je druk te maken?

BORKIN:

Dat gaat automatisch als je bij die man van je bent.

ANNA PETROVNA:

Luister, Misha, ga wat hooi naar het veld brengen.

BORKIN:

(maakt een gebaar) Laat mij met rust alsjeblieft.

ANNA PETROVNA:

Zeg, als je wilt dat de vrouwen je leuk vinden moet je je een beetje vriendelijker gedragen hoor. *(tegen haar man)* Nikolai, ga je zo mee een stukje wandelen...

IVANOV:

Schatje, je moet niet voor het open raam gaan staan, dat is niet goed. Ga naar binnen alsjeblieft... *(roept)* Oom, doe het raam dicht!

(het raam wordt dicht gedaan)

BORKIN:

En je bent natuurlijk vergeten dat je Lebedjev overmorgen de rente moet betalen.

IVANOV:

Heb ik aan gedacht. Ik ga er vandaag naartoe om uitstel te vragen... *(kijkt op zijn horloge)*

BORKIN:

Wacht even! Is het vandaag niet Sasja's verjaardag. Ja hè. Totaal vergeten... *(springt op)* Ik ga met je mee. Even onder de douche, een fishermans friend, een paar alka seltzers en ik ben weer helemaal fris... Man, Nikolai Aleksewitsj, wat kan je toch een

plezier met jou hebben, god man, je zou je gezicht eens moeten zien. Luister nou jongen, je ziet het veel te somber. Je hebt mij. Hé. Wat wij samen kunnen doen. Serieus. Er is altijd licht aan het eind van de tunnel. Wil je dat ik met Babakina trouw? Allebei de helft van de bruidschat... Wat zeg ik, niet de helft, jij krijgt hem helemaal!...

IVANOV:
God wat een onzin.

BORKIN:
(doet hem na) God wat een onzin. Moet je jezelf nou zien zitten. Je bent een prima vent, een slimme vent, maar je hebt net niet dat beetje...snap je wat ik bedoel... het gaat bij jou allemaal zo stroef. Beuk er nou eens een keertje vol gas doorheen. Jij maakt met gemak een miljoen per jaar. Je moet ze alleen willen zien hè, de mogelijkheden. Luister. Aan de andere kant van de rivier is een stuk land te koop. Als we dat kopen hebben we beide oevers. We bazuinen overal rond dat we een dam gaan bouwen. Moet je ze horen, als ze dat te weten komen, stroomafwaarts. En dan zeggen wij: Oké- wil je geen dam, kunnen we inkomen, prima, maar dat wordt dan wel betalen. Snap je. De fabriek geeft zo drieduizend, het klooster vijf-

IVANOV:
Dat is oplichterij.

BORKIN:
Ik noem dat strategisch denken. Luister nou...

IVANOV:
Als jij ruzie met me wil moet je nog even zo door gaan.

BORKIN:
(gaat aan de tafel zitten) Man. Laat me nou eens één keertje uitpraten...

SHABELSKY:
(komt het huis uit met Lvov) Jij kunt me nog meer vertellen. De hele medische wetenschap is wat mij betreft je reinste maffia. Zoals jullie minuten lang je handen staan te wassen, dat is op zijn minst verdacht. Dat geschijn met lampjes, dat gegluur van jullie, het is mij te vaag. En ik weet waar ik het over heb jongen, mijn medisch dossier is minstens zo dik als dat van Prins Bernard.

BORKIN:
(tegen Ivanov) Laat me nou eens voor een keer mijn gang gaan. Vertrouw me nou eens een keer...

IVANOV:
(sluit zijn boek) Wat wilde u zeggen dokter.

LVOV:

(kijkt om naar het raam) Wat ik vanmorgen al zei. Ze moet naar de zon, onmiddellijk... *(loopt heen en weer)*

SHABELSKY:

(lacht) Naar de zon! Dat bedoel ik. Zo kan ik ook dokter worden. Je vrouw heeft last van een hardnekkig hoestje en hup, hij trekt zijn receptenboekje, ten eerste een jonge dokter, dan een reisje naar de zon, en als ze daar dan is een of andere stevige Kozak...

IVANOV:

(tegen de graaf) Hou op! *(tegen Lvov)* Ik heb geen geld. En als ik het had zou ze nog weigeren.

LVOV:

Dat zou ze inderdaad doen ja.

(pauze)

BORKIN:

Zeg dokter, is Anna echt zo vreselijk ziek...

LVOV:

(kijkt om naar het raam) T.B.C.

BORKIN:

Man, dat is niet best. Ik dacht al die maakt het niet lang meer...

LVOV:

(kijkt naar het raam) Ze kan je binnen horen...

(pauze)

BORKIN:

Zo ben je jong, de toekomst schittert je tegemoet als een diamant in de zon, en dan opeens wordt je ziek, binnen de kortste keren is er niets van je over, en dat was het dan. Het kan ons allemaal overkomen, serieus.

SHABELSKY:

Onzin. Allemaal onzin. De hele medische wetenschap...

BORKIN:

(tegen de dokter) Ik heb hetzelfde probleem met hem. Hij wil het niet zien hè. Ik geef hem een tip hoe hij geld kan verdienen, maar het is fietsen tegen de wind in. Ik zeg we hebben beide kanten van de rivier. We bouwen een molen...

SHABELSKY:

Geniale denker. Hij weet voor iedereen iets te verzinnen, maar vertel nou eens wat ik moet doen. Geef mij eens een uitweg.

BORKIN:

Ik ga onder de douche. Tot ziens beste mensen. *(draait zich om, tegen Sjabelsky)* In uw geval maakte ik 20.000 per week. Met gemak.

SJABELSKY:

Maar zeg me dan hoe.

BORKIN:

Heel eenvoudig. *(tegen Ivanov)* Geef me eens een roebel alsjeblieft.

IVANOV:

(geeft hem geld)

BORKIN:

(tegen de Graaf) U hebt nog zoveel troeven in handen.

SJABELSKY:

(gaat achter hem aan) Maar wat dan.

BORKIN:

Maak gebruik van wie u bent.

SJABELSKY:

Hoe bedoel je?

BORKIN:

Uw adellijke titel. Die is geld waard.

SJABELSKY:

Hou toch op Misha.

BORKIN:

Ik meen het. Kies een vrouw met een behoorlijk vermogen en u bent binnen. Ze willen allemaal gravin worden als het er op aan komt. Heeft u er ooit aan gedacht Babakina ten huwelijk te vragen?

SJABELSKY:

Babakina. Maar beste jongen...

BORKIN:

Moet ik het voor u regelen? Wilt u dat ik Babakina vraag.

SJABELSKY:

Ik ben een oude man...

BORKIN:

Het is die manier van denken die u de das om doet. *(af)*

IVANOV:

(na een pauze) God wat een onzin. Nutteloze mensen, nutteloos gepraat... Voortdurend stomme vragen moeten beantwoorden... Dokter, dat heeft me geweldig afgemat, doodziek ben ik ervan, snapt u wat ik bedoel. Ik ken mezelf nauwelijks meer, ik ontplof om het minste of geringste, ik zanik en ik zeur, ben niet te genieten. Ik heb continu hoofdpijn, ik slaap niet, ik kan me niet ontspannen...

LVOV:

Nikolai Alexejevitsj, we moeten praten.

IVANOV:

Dat is goed.

LVOV:

Het gaat over Anna.

IVANOV:

Over Anna, ja.

LVOV:

(gaat zitten) Uw vrouw moet naar de zon. En ik ben er van overtuigd dat ze zou gaan als u met haar meeging.

IVANOV:

(denkt na) Met z'n tweeën is te duur. En ik heb geen vakantiedagen meer...

LVOV:

Akkoord. Dat wil ik van u aannemen. Maar dan is er nog iets anders. Iets dat minstens zo belangrijk is. Uw vrouw heeft rust nodig, dat is de enige manier om er bovenop te komen, absolute rust, maar ze er komt niet aan toe, want ze maakt zich voortdurend druk om u.

IVANOV:

Ik weet het. Ik weet het.

LVOV:

Uw gedrag maakt haar kapot. Ik zie het voor mijn ogen gebeuren.

(stilte)

Nikolai Alexejevitsj...

IVANOV:

U hebt gelijk... Ik doe ongetwijfeld van alles verkeerd, maar ik zit hopeloos vast, ik ben in de war... *(kijkt naar het raam)* We zijn te horen, laten we een stukje lopen. *(ze staan op)* Vriend, ik zou u dolgraag het hele verhaal vertellen, maar dat is zo lang en zo ingewikkeld dat ik morgenochtend nog niet zou zijn uitgepraat. Anna is een geweldige, bijzonder vrouw, dat weet u. Wat zij voor mij heeft opgegeven, dokter. Haar geloof, de band met haar familie, haar hele leven gaf ze voor me op. En al zou ik haar nog duizend offers vragen, ze zou het doen, heel eenvoudig, zonder ophef. En ik... ik ben een waardeloos figuur. Wat heb ik opgeofferd? Niks. Het is inderdaad een lang verhaal. Maar waar het om gaat... *(twijfelt)* kort gezegd, ik was waanzinnig verliefd op haar, toen we trouwden en ik was er van overtuigd dat ik dat altijd zou blijven. Maar nu zijn we vijf jaar verder, zij houdt nog steeds van mij en ik... *(maakt een hulpeloos gebaar)* U zegt me daarnet dat ze snel zal sterven, en het doet me niets. Geen spijt, geen verdriet, geen liefde, ik voel enkel onverschilligheid, een enorme galmende leegte... U zal me wel belachelijk vinden. Maar ik snap mezelf niet, wat is er met me aan de hand... *(af)*

SHABELSKY:

(komt lachend op) Zeker weten. Hij is geen oplichter, maar een denker, een genie! Een standbeeld voor die man. Die vertegenwoordigt in zijn eentje alles wat er corrupt is. *(gaat op de onderste tree van het terras zitten)* En hij heeft geen enkel diploma, dat is nog het mooiste... als die Nijenrode had gedaan zou hij een eersteklas politicus zijn geweest. Ministerabel.

ANNA PETROVNA:

(opent het raam en kijkt naar beneden)

SHABELSKI:

In een week kun je twintigduizend maken, zegt ie. Je hebt zelfs troef-boer in handen, je adellijke titel.

ANNA PETROVNA:

Graaf?

SHABELSKY:

Wat is er?

ANNA PETROVNA:

Heeft u ooit wel eens iets positiefs over iemand beweerd?

SJABELSKY:

Is dat nodig dan?

ANNA PETROVNA:

(lacht) Vreselijk om met u samen te leven. Het is niet te doen. Waarom bent u altijd humeurig, waarom klaagt u altijd, waarom mag u niemand.

SHABELSKY:

Wat is dit voor onderzoek?

ANNA PETROVNA:

Wat hebben ze u aangedaan, de anderen? Denkt u echt dat u beter bent dan de rest?

SHABELSKY:

Dat denk ik helemaal niet. Ik ben juist een van de ergsten. Een slappe zak. Een nietsnut, een parasiet. Ik was rijk, vroeger, vrij, redelijk gelukkig, en moet je me nu zien. Ik heb er een puinhoop van gemaakt. Iedereen lacht zich rot als ik mijn mening verkondig. En als ik lach denken ze dat ik dement wordt. Maar meestal word er niet eens naar me geluisterd, dat vind ik nog het allerergste...

ANNA PETROVNA:

(zacht) Hoort u dat?

SHABELSKY:

Wat.

ANNA PETROVNA:

De uil. Hij roept elke avond.

SHABELSKY:

Laat maar roepen, erger dan dit wordt het echt niet. Och Anna, als ik de lotto won, dan was ik hier binnen de kortste keren weg, voorgoed...

ANNA Petrovna:

Waar zou u heengaan.

SHABELSKY:

Naar Moskou. Om de zigeuners te horen spelen. En dan naar Parijs. Mijn vrouw is daar begraven. Ik zou dag in dag uit op haar graf zitten en nadenken, nadenken tot mijn dood...

(pauze)

ANNA PETROVNA:

God wat deprimerend. Kom. Laten we nog een duet spelen.

SHABELSKI:

Heel goed. Zet de muziek maar alvast klaar.

IVANOV;

(komt terug met de Dokter) U bent pas afgestudeerd, vriend, u bent nog jong en energiek, maar ik ben vijfendertig. Ik ben oud genoeg om u een advies te geven dus let op: Wordt nooit verliefd op een milieuactiviste, een actrice of een jodin. Kies voor doorsnee. Middelmaat. Hoe grijzer, hoe beter, dat is mijn devies. Ik ben bloedserius

hè. Neem de gebaande paden, doe als iedereen. Vecht niet tegen windmolens, beuk je hoofd niet tegen de muur... En blijf uit de buurt van rationele landbouw, nieuwe onderwijsvormen, of weet ik wat voor idealisme. Trek je capuchon diep over je oren en houd het bij je eigen kleine wereldje. Dat is slim, gezond en eerlijk. Want zoals ik het heb aangepakt- De fouten, domheid, het onrecht waar je mee wordt geconfronteerd als je dingen wilt veranderen. God wat vermoeiend. Dodelijk. *(ziet de Graaf, geïrriteerd)* Waarom kan ik hier nou nooit eens rustig met iemand praten!

SJABELSKY:

Ik zit hier, ik zit hier gewoon. *(gaat ergens anders naar toe)*

IVANOV:

(roept hem achterna) Het spijt me! *(tegen Lvov)* Ik heb mezelf niet in de hand. Ziet u het. Ik moet daar echt wat aan doen... Ik moet echt iets...

LVOV:

(wordt boos) Dit is toch... Nikolai Alekseievitsj, ik probeer naar u te luisteren, ik doe echt mijn best, maar neem me niet kwalijk zeg... Het spijt me verschrikkelijk, ik moet u zeggen hoe ik er over denk. Er ligt daar binnen iemand op sterven, haar dagen zijn geteld en u... u praat alleen maar over uzelf! Ik hoor enkel ik. Bij alles wat u zegt. Ik ik ik! U wentelt zich in uw eigen ongeluk, u geeft eens wat adviezen, loopt hier rond met een bedrukt gezicht, ik... ik, het spijt me vreselijk, maar ik kan u alleen maar verachten. U bent echt verschrikkelijk...

IVANOV:

Misschien, misschien. Ik kan mezelf niet zien, u hebt een beter beeld van me,

LVOV:

Maar luistert u nou toch eens...

IVANOV:

Heel goed mogelijk dat me doorziet. Er valt mij ongetwijfeld veel te verwijten. *(kijkt op zijn horloge)* Ik ga me omkleden. *(loopt richting het huis)*

LVOV:

Maar...

IVANOV:

Dokter. U mag me niet en dat zegt u mij recht in het gezicht. Dat kan ik waarderen. *(gaat naar binnen)*

LVOV:

Dat is toch... ongelofelijk. Daar gaat hij. Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan. Wat die man bij me los maakt. Zodra ik tegen hem begin te praten raak ik in de war, ik wordt woedend, mijn tong plakt aan mijn verhemelte ik... God wat haat ik die man. Moet je hem zien lopen. Hij is alles voor zijn vrouw. Op haar knieën smeekt ze hem om een avondje thuis te blijven. Een avondje! Maar hij kan het niet aan. Het is hem te benauwd, hij heeft ruimte nodig! Een avondje thuis en hij zou zich voor zijn kop

schieten, uit pure verveling. Arme man! En hij komt er mee weg. Oh, ik weet heel goed waarom jij iedere avond naar de Lebedevs gaat. Ik weet dat heel goed!

SHABELSKY:

(komt het huis uit met Ivanov en Anna Petrovna) Jij gaat iedere avond weg en wij zitten hier maar. We gaan uit verveling om acht uur naar bed. Dat is onmenselijk.

ANNA PETROVNA:

Graaf, laat hem gaan, laat hem ...

IVANOV:

Jij bent ziek, je mag niet naar buiten... Vraag het de dokter. Anna, gebruik je verstand... *(tegen de graaf)* En waarom zou jij daar naartoe willen.

SHABELSKY:

Je laat mij thuis blijven zodat zij zich niet alleen voelt, maar serieus, ze kan me niet meer zien. Anna!

ANNA PETROVNA:

Laat hem. Laat hem gaan als hij het daar naar zijn zin heeft.

IVANOV:

Wat is dat nou voor toon Anna? Je weet dat ik daar niet voor mijn plezier naartoe ga. Ik moet het over de rente hebben.

ANNA PETROVNA:

Ik snap niet waarom je je verantwoordt. Ga! Niemand houdt je tegen.

IVANOV:

Laten we elkaar nou niet afmaken!

SHABELSKY:

(huilerig) Nicolas, jongen, ik vraag het heel vriendelijk, neem me mee. Ik wil dat uitschot daar weer eens zien. Ik ben sinds Pinksteren niet meer uit geweest.

IVANOV:

Heel goed, we gaan samen. Ik ben zo zat van jullie!

SHABELSKY:

Mag ik mee? Merci, merci... *(neemt vrolijk Ivanov's arm en leidt hem naar de zijkant)*
Kan ik je strooien hoed lenen?

IVANOV:

Ja, schiet nou maar op alsjeblieft.

(de graaf rent het huis in)

Ik ben zo zat van jullie allemaal! God... wat zeg ik. Dat is me nog nooit overkomen. Het is belachelijk, zoals ik tegen je praat, ik weet het schat. Goed, tot straks dan, Anna, ik ben rond één uur terug.

ANNA PETROVNA:

Kolya, schat, blijf thuis, alsjeblieft.

IVANOV:

(geëmotioneerd) Lieverd, in godsnaam, laat me 's avonds gaan. Ik weet dat het hard en egoïstisch is, maar laat me. Ik houd het hier niet uit. Zodra het gaat schemeren beklemd het me hier. Iets verstikt me, ik weet niet wat. De muren komen op me af, ik krijg het benauwd, dus ga ik naar de Lebedevs, maar daar is het net zo erg, dus kom ik hier terug en zo gaat het door... Ik wordt er zo wanhopig van...

ANNA PETROVNA:

Maar Kolya... schat... Waarom blijf je niet thuis. We praten, zoals vroeger. We eten samen, we lezen... De Graaf en ik hebben een hoop duetten voor je ingestudeerd... *(omhelst hem)* Blijf thuis!

(pauze)

Ik begrijp je niet. Dit duurt al een jaar. Waarom ben je veranderd?

IVANOV:

Ik weet het niet, ik weet het niet...

ANNA PETROVNA:

En waarom wil je niet dat ik met je mee ga, 's avonds?

IVANOV:

Als je dat echt wilt weten dan zal ik het je vertellen. Het is hard, maar misschien is het beter als je het weet. Als ik me zo beklemd voel, verdrijft dat mijn liefde voor jou. Daarom ga ik weg. Dan moet ik hier weg.

ANNA PETROVNA:

Ik begrijp het, ik begrijp het... Maar je kan het toch proberen. Blijf thuis, we lachen, drinken en je depressie verdwijnt vanzelf. Wil je dat ik voor je zing? Of we gaan in het donker in je kamer zitten, je weet wel, en jij vertelt me alles over je depressie... Wat kijk je toch vermoeid. Ik zal in je ogen kijken en huilen, dat zal een hele opluchting zijn, voor ons allebei... *(pauze)* Hoe was het ook alweer Kolja? De rozen zullen elke lente weer gaan bloeien, maar het plezier dat is voorbij? Is dat het? Ga maar, ga maar...

IVANOV:

(gaat weg, stopt, denkt) Nee, ik kan het niet. *(gaat af)*

ANNA PETROVNA:

Ga maar... *(gaat naar binnen)*

BIJ DE LEBEDEVS

ZINAIDA:

God wat heeft Ivanov zich vergist... Hij is met dat jodinnetje getrouwd en die arme vent rekende erop dat haar ouders haar zakken met geld mee zouden geven, maar ze kreeg geen cent. En nu kan hij niet meer terug...

SASJA:

Dat is niet waar, mamma.

ZINAIDA:

(boos) Waarom zou hij anders met een jodin trouwen. Alsof er niet genoeg leuke Russische meisjes zijn. Hij heeft zich vergist liefje, hij heeft zich gewoon vergist. *(levendig)* Dus dat zal ze weten ook hè, mijn God! Als hij thuis komt, begint hij direct tegen haar te schreeuwen: 'Je ouders hebben mij erin geluisd! Mijn huis uit!' Maar waar moet ze heen? Dus blijft hij maar razen en tieren totdat de Graaf het voor haar opneemt. Als de Graaf er niet was geweest had hij haar al lang wat aangedaan...

BABAKINA:

(is op gekomen) Waar loopt het gesprek over.

ZINAIDA:

Ivanov en Anna Petrovna. Hij sluit haar vaak op in de kelder heb ik gehoord-

BABAKINA:

Dat heb ik ook gehoord ja.

ZINAIDA:

Zie je wel. En dan laat hij haar knoflook eten. 'Hier vuile weet ik wat, eten met die knoflook!' En ze eet en ze eet tot het haar oren uitkomt.

(gelach)

SASJA:

Papa, dat is niet waar!

LEBEDEV:

Nou en! Gavri!a!

GAVRILA:

(brengt hem wodka en water)

ZINAIDA:

(zucht) En wat hebben wij een problemen met hem gehad, schat!...

BABAKINA:

Problemen. Hoe bedoel je.

ZINAIDA:

Och schat, je moet het maar niet verder vertellen, maar we krijgen nog negenduizend van hem

BABAKINA:

(met afschuw) Negenduizend!...Mijn God.

ZINAIDA:

Al drie jaar! Dat heeft hij daar *(wijst naar Lebedev)* op zijn geweten, die ziet niet aan wie je wel en aan wie je niet moet lenen. Het gaat mij niet om het geld hè -daar heeft niemand last van- als hij de rente maar op tijd zou betalen!...

SASJA:

(staat op) Hoe durft u dit allemaal te zeggen.

GAST 2:

Laat mij even twee woorden spreken, alstublieft. Ik respecteer Nikolai Alekseyevich, maar, en dat blijft tussen ons, ik vind hem in bepaalde zaken onverantwoordelijk.

SASJA:

Gefeliciteerd.

GAST 2:

Als bewijs zou ik graag het volgende willen aanvoeren dat mij ter ore kwam via zijn rentmeester, de heer Borkin. Twee jaar geleden, ten tijde van de varkenspest, kocht hij een aantal varkens, sloot er een verzekering voor af...

ZINAIDA:

Ja ja ja! Daar heb ik ook over gehoord.

GAST 2:

Sloot er een verzekering voor af, let op...

SASJA:

Infecteerde hen en streek de verzekeringspremie op.

GAST 2:

Precies.

SASJA:

Dat is helemaal niet gebeurd.

ZINAIDA:

Sasja...

SASJA:

Het was Borkin's eigen plan waar hij overal mee te koop liep.

GAST 2:

Ik heb toch hele andere informatie gekregen.

SASJA:

Het enige dat je Ivanov kan verwijten is dat hij te goed van vertrouwen is. Alles dat hij had hebben ze van hem gestolen; iedereen heeft van hem geprofiteerd.

LEBEDEV:

Zo is het genoeg.

SASJA:

Ivanov, Ivanov, Ivanov- nergens anders wordt er hier over gepraat. (*gaat naar de deur, komt terug, tegen de jongeman*) Kijk nou eens naar jullie zelf. Zoals jullie erbij zitten. Zo saai, zo in en in vervelend. Verzin eens iets. In godsnaam. Doe iets, zeg iets, amuseer ons ...

LEBEDEV:

(*lacht*) Heel goed, heel goed schatje!

SASJA:

Ik vraag jullie, ik smeeik het, voor een enkele keer, gewoon voor de grap: laat ons eens verstoeld staan. Maak ons aan het lachen, verzamel al je energie en verzin samen iets geestigs of geniaals. Of als jullie nou eens iets kleins deden, iets dat we bijna niet zouden merken, maar dat heel in de verte zou lijken op een echte daad, zodat wij voor een keer in ons leven naar jullie kunnen kijken en misschien Oh! Of Ah! of Hé! konden zeggen. Och, jongens! Kijk eens in de spiegel. Jullie zijn hopeloze karikaturen. Hopeloos, hopeloos, hopeloos! Zie jezelf toch eens zitten, de zon dooft, de aarde stopt met draaien. Hopeloos, hopeloos!... Ik heb het al gezegd, maar ik blijf het herhalen tot dat ik er bij neerval: jullie zijn hopeloos, hopeloos...

SHABELSKY:

(*komt met Ivanov op door de rechterdeur*) Wie houdt er hier een toespraak? Ben jij dat Sasja? Op je eigen verjaardag! (*lacht en schudt haar hand*) Gefeliciteerd, dat je maar lang mag leven en dat het daarbij blijft, in godsnaam geen reïncarnatie mensen...

ZINAIDA:

(*vrolijk*) Nikolai Alexevitsj, Graaf!...

LEBEDEV:

Zo zo, wie hebben we daar, de Graaf! (*gaat naar hem toe*)

SHABELSKY:

(*ziet Babakina en Zinaida, strekt zijn armen naar hun uit*) Twee zakken geld op één bank... Wat een troostende aanblik! (*hij begroet hen. Tegen Zinaida*) Goedenavond Zinaida. (*tegen Babakina*) Goedenavond lieve schat!...

ZINAIDA:

Wat verschrikkelijk leuk, u komt hier zo zelden Graaf. *(schreeuwt)* Gavrila, thee! Ga toch zitten. *(staat op, gaat af door de rechterdeur en komt direct terug, kijkt geschrokken)*

SASJA:

(is weer gaan zitten)

IVANOV:

(groet iedereen in stilte)

LEBEDEV:

(tegen Shabelski) God wat een verrassing... *(kust hem, leidt hem aan zijn arm naar voren)* Waarom kom je nooit. Ben je ergens boos over?

SHABELSKY:

Hoe kom ik hier. Als jij vervoer voor me regelt kom ik direct...

LEBEDEV:

(gebaart) Zinaida explodeert nog liever dan dat ze de paarden uitleent. God, jongen, je weet wat je voor me betekend hè, dat weet je. Wij zijn de overlevers, de volhouders, de overblijvers, de doorzetters, de laatsten... *(zingt een lied)* Ik maak een grap, maar ik sta bijna te huilen, zie je dat. *(kust de graaf)*

SHABELSKY:

Laat me los, laat me los, man, wat heb jij gedronken.

LEBEDEV:

Jongen, je kan je niet voorstellen hoe ik me voel zonder mijn vrienden. Ik hang me nog eens op. *(zachtjes)* Zinaida heeft met haar leningen alle fatsoenlijke mensen weggejaagd, je ziet het, alleen de kannibalen blijven over... Kom, neem wat thee.

GAVRILA:

(schenkt de graaf thee in)

ZINAIDA:

Wat is dat nou voor manier van thee serveren. Je had wat koekjes moeten meenemen... Speculaasjes of biscuit.

SHABELSKY:

(lacht luid, tegen Ivanov) Wat zei ik? *(tegen Lebedev)* We hadden vreselijk zin in gebak, onderweg, maar ik heb met hem gewed dat Zinaida direct zou komen aanzetten met speculaasjes en biscuit.

ZINAIDA:

Graaf, u bent nog steeds even sarcastisch... *(gaat zitten)*

LEBEDEV:

We hebben dozen vol koek in de kelder, heeft ze eens gekocht toen het in de uitverkoop was.

ZINAIDA:

Dat was echt een heel gunstige aanbieding!

LEBEDEV:

Ik zeg toch niks.

ZINAIDA:

Je bent toch gek als je meer betaalt dan hoeft.

SHABELSKY:

(gaat aan tafel zitten) Nog steeds aan het sparen Zinaida. Heb je al een miljoentje of wat?

ZINAIDA:

Dat is nou zo vervelend. Iedereen denkt dat we rijk zijn. Hoe zouden we aan het geld komen?

SHABELSKY:

O ja, natuurlijk! We weten het. Jij hebt totaal geen gevoel voor geld.

ZINAIDA:

Dat zeg ik niet! Dit vind ik nou zo iets vervelends.

SHABELSKY:

(tegen Lebedev) Pasha, zeg eens eerlijk, hebben jullie nu al een miljoen?

LEBEDEV:

God, geen idee, vraag het haar.

ZINAIDA:

We houden erover op, ja!

SHABELSKY:

(tegen Babakina) En u, heeft u onderhand uw miljoentje bij elkaar! Mijn God, die wordt met de minuut mooier en mooier! De rijkdom staat u goed, eerlijk waar...

BABAKINA:

Dank u vriendelijk, beste Graaf, maar ik laat niet met me spotten.

ZINAIDA:

Heel goed schat, bijt maar van je af.

SHABELSKY:

Maar mevrouw. Dit is recht uit mijn hart. Ik zie twee welgestelde dames en ik ben diep geraakt... Mijn liefde voor U is grenzeloos....

ZINAIDA:

Dat is niet leuk.

SHABELSKY:

(vrolijk) Verrukking! Extase!... Ik kan niet naar jullie kijken zonder diep ontroerd te raken.

ZINAIDA:

U bent nog precies dezelfde hè.

LEBEDEV:

Laat die man toch een grapje maken.

ZINAIDA;

Ik zie er het lollige niet van in. *(tegen Ivanov)* Nikolai Aleksejevitsj, hoe is het met je vrouw?

IVANOV:

Slecht. Het is zeker T.B.C. heeft de dokter vandaag gezegd...

ZINAIDA:

Echt? Wat vreselijk!... *(zucht)* We hebben hier allemaal vreselijk met haar te doen...

SHABELSKY:

Onzin. Onzin. Onzin!...Die dokter verzint van alles om maar in haar buurt te kunnen blijven. Nog een geluk dat haar man niet jaloeers is.

IVANOV:

(maakt een ongeduldig gebaar)

SHABELSKY:

En wat Anna betreft. Die vertrouw ik net zo goed voor geen cent. Ik heb van mijn leven nog geen dokter, advocaat of vrouw vertrouwd. Stuk voor stuk oplichters. Ik meen het hoor. De hele medische wetenschap, allemaal maffia ...

LEBEDEV:

(tegen Shabelsky) Je bent een vreemde vogel, Matvey... Je ziet er doodnormaal uit, maar als jij je mond open doet, dan komt er toch een hoop ellende naar buiten...

Zinaida:

Dat zeg ik net ook!

SHABELSKY:

Wat wil je dat ik doe, ik zie wat ik zie, we leven in een wereld vol oplichters, charlatans...

ZINAIDA:

Waar zie jij al die oplichters en charlatans?

SHABELSKY:

Ik heb het natuurlijk niet over jullie...

LEBEDEV:

Overdrijf toch niet zo.

SJABELSKY:

Overdrijf toch niet zo... Het is wel duidelijk dat jij totaal geen wereldbeeld hebt.

LEBEDEV:

Wereldbeeld? Ik zit hier en wacht op de man met de zeis. Dat is mijn wereldbeeld. Denk na, ouwe man, wij hebben toch helemaal geen tijd voor filosofie. Dus... *(roept)* Gavriila!

ZINAIDA:

Jij hebt al genoeg Gavriila's op heb ik het idee ...

LEBEDEV:

(drinkt) Maak je geen zorgen... Ik heb al een vriendin.

ZINAIDA:

Doe niet zo flauw!

LEBEDEV:

Het is toch zo schatje. Ik heb al een vriendin mensen.

ZINAIDA:

Weet je wie hier al een tijd niet geweest is. De dokter.

SASJA:

Dokter Lvov, Geweldige man. Wereldkampioen oprechtheid. Hij kan nog geen glas water vragen of een sigaret aansteken zonder te laten zien hoe buitengewoon eerlijk hij is. Ik ben een goed mens, dat staat met grote letters op zijn voorhoofd. Wat een vervelende man is dat toch!

SHABELSKY:

Een bekrompen, kortzichtige apotheker. *(doet hem na)* Ik moet eens heel ernstig met u spreken! Iedereen die zich niet gedraagt zoals hij vind dat het hoort wordt daarop aangesproken. Marcel van Dam is er niks bij. En de kortzichtigheid waarmee dat gepaard gaat. Ik draag een zijden jasje, dus ben ik een uitbouter en een slavendrijver. Die man is zo militant, die blaast zichzelf nog eens op. Serieus, ik ben

bang dat hij me op een dag opeens aanvliegt of overhoop schiet, enkel voor de goede zaak.

IVANOV:

Hij is doodvermoeiend, maar toch mag ik hem; hij is in ieder geval niet achterbaks.

SHABELSKY:

Niet achterbaks! "Graaf, ik vind u uitermate onsympathiek". Dat zegt hij opeens tegen me, gisteravond, volkomen uit het niets. Ik vind u uitermate onsympathiek. Hartelijk dank! Dat heeft helemaal niets met oprechtheid te maken, dat is iemand doelbewust- dat is een vervloeking, met trillende stem en flikkerende ogen- "Graaf, ik vind u"-Die man heeft een betonnen kop! Goed, hij vind mij weerzinwekkend, dat mag... En hij heeft nog gelijk ook, ik ken mezelf, maar dat hoeft je iemand toch nog niet recht in zijn gezicht te zeggen? Ik ben een waardeloos persoon, maar mag ik, ik ben oud... Dat soort eerlijkheid is meedogenloos, wat heb ik daar aan.

LEBEDEV:

Kom, kom, kom!... Jij bent toch zelf ook jong geweest.

SHABELSKY:

Oké, ik ben jong en stom geweest, ik heb net zo goed oplichters en egoïsten ontmaskert, maar ik heb nooit van mijn leven een dief recht in zijn gezicht gezegd dat hij een dief was. Ik blijf ten alle tijden beleefd.

LEBEDEV:

Dat doet me denken aan mijn oom. Die was Hegeliaan...

ZINAIDA:

Schat. Alsjeblieft. Niet het verhaal van je oom.

LEBEDEV:

Dat is een leuk verhaal.

ZINAIDA:

Je hebt het al honderd keer verteld.

LEBEDEV:

Dus mijn oom was Hegeliaan. Dus zat het bij hem thuis altijd vol met gasten. Dan ging hij op een stoel staan, haalde diep adem en dan riep hij: "jullie zijn allemaal stomkoppen! Duistere krachten, dat zijn jullie! Bla bla bla... En zo ging hij dan uren door...

SASJA:

En wat deden die gasten?

LEBEDEV:

Niks... Luisteren en drinken. Ik heb hem eens uitgedaagd voor een duel... mijn eigen oom. Het ging over Francis Bacon. Ik weet nog, ik zat, hoe was het ook alweer, waar

Matvey nu staat en mijn oom stond met de oude Gerasim Nilych daar, ongeveer, waar Nikolas zit... Goed, dus Gerasim stelt de vraag...

BORKIN:
(*komt op*)

(*iedereen praat door elkaar*)

ZINAIDA:
Michail Michaelovitsj!

BORKIN:
Als je het over de duivel hebt...

SHABELSKY:
Nu gaat het feest beginnen mensen!

BORKIN:
Jawel. Daar ben ik! (*rent naar Sasja*) Signorina! Ik ga zo ver om het hele universum te feliciteren met uw verjaardag, schitterende bloem... En als bewijs van mijn extase, heb ik het genoeg u dit cadeau aan te bieden (*geeft haar het pakje*) Bengaals vuurwerk en wat donderslagen, eigen fabrikaat. Dat de nacht wordt verlicht zoals jij hier het Koninkrijk der Duisternis verlicht. (*buigt*)

SASJA:
Dank u.

LEBEDEV:
(*tegen Ivanov, lachend*) Ik snap niet waarom je hem niet ontslaat!

BORKIN:
(*tegen Lebedev*) Pavel Kirillych. (*tegen Ivanov*) Meneer de directeur... (*zingt*) Nicolas-voila, ho hi ho! (*hij gaat bij iedereen langs*) Hooggeachte Zinaida. Goddelijke Babakina... Overjarige Pasja... En de heilige Graaf...

SHABELSKY:
(*lacht*) Hij komt binnen en hop, het wordt meteen losjes. Hebben jullie dat door?

BORKIN:
Man, ik ben kapot... ik heb iedereen gehad geloof ik. Oké, dames en heren, is er nog nieuws? Iets speciaals, iets waar je steil van achterover slaat? (*tegen Zinaida, vriendelijk*) O ja, ik reed hier zojuist naartoe... (*tegen Gavrila*) Gavrila, geef me wat thee, zonder biscuit alsjeblieft! (*tegen Zinaida*) Ik rijd hier dus daarnet naartoe en ik zie de boeren wilgen knotten langs jullie stuk van de rivier. Daar kun je een goede prijs voor krijgen, wist je dat?

LEBEDEV:
Waarom ontsla je die verrader niet?

ZINAIDA:

(verschrikt) Ja, je hebt gelijk, dat ik daar zelf niet aan heb gedacht...

BORKIN:

(doet een aantal gymoefeningen) Ik moet meer bewegen... Oké, wat gaan we doen lieve mensen. Ik ben weer eens goed in vorm, ik voel me driehondertwintig procent.
(zingt)

ZINAIDA:

Verzin iets alsjeblieft, we vervelen ons rot.

BORKIN:

Dames, heren ook, wat zie ik een lange gezichten! Dit is een verjaardag, geen crematie!... We bedenken iets. Waar hebben jullie zin in? Pandverbeuren, knietje voelen, de vogeltjesdans, kastibal, vuurwerk?

MEISJES:

(klappen in hun handen) Vuurwerk, vuurwerk! *(ze rennen de tuin in)*

BIJ IVANOV

LVOV:

(loopt rond) Wat hebben we nou afgesproken. Avondlucht is slecht voor u.

ANNA PETROVNA:

Jawohl.

LVOV:

Wat bedoelt u daarmee. Ik meen het serieus.

ANNA PETROVNA:

Dat moet u dan zelf weten. *(hoest)*

LVOV:

Zie je nou. U hoest al...

(pauze, in de verte het geluid van een feest)

ANNA PETROVNA:

God wat saai!... Overall is het feest en wij zitten hier. Waarom loopt u zo te ijsberen? Kom hier, ga zitten!...

LVOV:

Ik kan niet stilzitten.

(pauze)

ANNA PETROVNA:

Hoort u dat. Er staat een paard in de gang. *(zingt)* Er staat een paard in de gang. Hoe verzin je het hè. *(pauze)* Uit wat voor gezin komt u eigenlijk.

LVOV:

Gewoon een gezin. Gewoon.

ANNA PETROVNA:

Mist u uw familie.

LVOV:

Daar heb ik het te druk voor hè.

ANNA PETROVNA:

(lacht) De rozen zullen elke lente weer gaan bloeien, maar het plezier dat is voorbij. Wie zei dat nou? Ik denk dat Nikolai het zelf heeft gezegd. *(luistert)* De uil roept weer.

LVOV:

Laat maar roepen...

ANNA PETROVNA:

(we horen gezang en roepen in de verte) Weet u, dokter, ik krijg steeds meer het idee dat het noodlot mij verschrikkelijk te pakken heeft genomen. De grootste idioten hebben een prachtig leven, ze vinden het normaal, ze staan er niet eens bij stil hoe bevoorrecht ze zijn. En ik? Waarom zit ik hier zo? Wat heb ik gedaan dat ik werkelijk niks cadeau krijg. Dat is toch verschrikkelijk. Waarom moet ik als enige zo'n hoge rente betalen? *(pauze, kijkt naar de dokter)* Wat is er.

LVOV:

(betrapt) Niets, ik bedoel niets.

ANNA PETROVNA:

Lieve dokter, u bent altijd zo voorzichtig, zo tactvol, u bent bang om mij de waarheid te vertellen, maar denkt u nou echt dat ik niet weet wat er met me aan de hand is. Maakt u zich maar geen zorgen, ik weet dat heel goed... God wat een vervelend onderwerp, vertel eens wat leuks.

LVOV:

O nee. Daar ben ik heel slecht in.

ANNA PETROVNA:

Nikolai niet... Weet u wat me ook steeds meer verbaast, hoe oneerlijk mensen met elkaar omgaan. Waarom wordt liefde niet met liefde betaald? Wat denkt u. Hoe lang blijven mijn ouders me nog haten. Ze wonen vijftig kilometer verderop, maar ik voel hun haat iedere dag, zelfs in mijn slaap. En wat moet ik denken van die depressie van Nikolai. Hij zegt dat hij enkel 's avonds depressief wordt en weg moet, maar stel dat hij ook overdag ... Ach. Hou op. *(zingt)* Je maakt jezelf van alles wijs, juist als je

zo veel tijd hebt om na te denken als ik. U bent niet getrouwd, dokter, u zal niet veel begrijpen van deze...

LVOV:

Nou moet u mij toch eens uitleggen... *(gaat naast haar zitten)* Hoe kan een eerlijke, intelligente, bijna volmaakte vrouw als u *(ziet dat Anna lacht)* nee, ik meen dat serieus, hoe heeft iemand zoals u zich zo kunnen laten bedriegen, en zich naar dit spookhuis laten ontvoeren. Wat zoekt u hier. Wat heeft u gemeen met die gevoelloze, ijskoude- ik laat uw man erbuiten. Maar wat precies trekt u aan in dit ontwikkelingsgebied. U past niet tussen het stelletje onderontwikkelde barbaren dat hier rond loopt, ze verdienen u niet-

ANNA PETROVNA:

Zo sprak hij ook, vroeger, precies zo. Hij heeft alleen grotere ogen, grote gloeiende ogen, die schitteren als hij zich ergens over opwindt. Ga door! Praat!...

LVOV:

(staat op, maakt een gebaar) Wat moet ik zeggen? Wees verstandig en ga naar binnen...

ANNA PETROVNA:

U denkt dat u mijn man kent, maar kun je iemand in een half jaar leren kennen? Dokter, hij is een bijzonder mens, als u hem twee drie jaar geleden had ontmoet... Hij is somber nu, stil, maar toen... Wat een charme!... Het was liefde op het eerste gezicht. *(lacht)* Ik zag hem en pats, ik zat in de val . Hij zei: ga mee... En ik knipte alle banden door, zoals je dorre blaadjes van een plant knipt, en ik ging met hem mee...

(pauze)

En nu is alles anders... nu gaat hij naar de Lebedevs, maakt plezier met andere vrouwen, en ik... zit in de tuin en luister naar de uil...

(het geluid van de nachtwaker)

Dokter. Heeft u broers.

LVOV:

Nee.

ANNA PETROVNA:

(huilt)

LVOV:

Wat nu. Wat is er aan de hand?

ANNA PETROVNA:

(staat op) Ik ga er naartoe...

LVOV:
Waar naartoe?

ANNA PETROVNA:
Naar hem. Ik ga. *(gaat naar het huis)*

LVOV:
Dat is niet goed...

ANNA PETROVNA:
Laat me met rust, het is mijn eigen verantwoordelijkheid. Ik kan er niet meer tegen, ik ga... *(rent het huis in)*

LVOV:
Nee, ik weiger pertinent onder deze condities te moeten werken. Het klopt al niet dat ze me nog geen cent betaald hebben, maar ze maken me hier ook nog eens totaal in de war... Nee, ik weiger, zo is het genoeg. *(gaat het huis binnen)*

BIJ DE LEBEDEV'S

(er wordt vuurwerk afgestoken in de tuin, gejuich, Zinaida en Lebedev zijn nog in de kamer)

ZINAIDA:
Dat is nog eens een kerel; hij is er nog geen minuut en iedereen is uitgelaten. *(doet de grote lamp uit)* Als ze toch allemaal in de tuin zijn kan je het licht net zo goed uit doen. *(doet alle lichten uit)*

LEBEDEV:
Liefje, we moeten de gasten wat te eten geven...

ZINAIDA:
God wat een hoop licht... Vind je het gek dat ze denken dat we rijk zijn. *(doet ze uit)*

LEBEDEV:
(loopt achter haar aan) Schatje, echt, je moet de mensen wat te eten geven... Ze zijn jong, die hebben honger, dat is toch sneu... Schatje...

ZINAIDA:
En de graaf heeft zijn thee niet eens op. Hier. Moet je zien, een hele laag suiker.

LEBEDEV:
(spuugt op de grond, gaat de tuin in)

IVANOV:
(is ergens hiervoor opgekomen) Zinaida Savesha, ik wilde u iets vragen...

ZINAIDA:
Zeg het maar Ivanov.

IVANOV:
(aarzelt) Kijk, het gaat erom dat ik overmorgen mijn rente aan u moet betalen.

ZINAIDA:
O ja, dat is waar ook, ik was het al weer helemaal vergeten.

IVANOV:
Ik zou u erg dankbaar zijn als u bereid was om uitstel te verlenen.

Zinaida:
Sorry?

IVANOV;
Ik heb op het moment helemaal geen geld...

ZINAIDA:
(in paniek) Nikolai Aleksevitsj, hoe zie je dat. Hoe zouden we zoiets moeten regelen? Zoiets mag je niet van me vragen, in godsnaam, dat kan je een arme, ongelukkige vrouw toch niet aandoen...

IVANOV:
Het spijt me, het spijt me.

ZINAIDA:
Ik schrik me een ongeluk!... Ik sta gewoon te trillen... Ik sta gewoon... *(gaat af door de rechterdeur)*

IVANOV:
(gaat ook af, na een tijdje komen Gast 1 en Gast 2 op)

GAST 2:
(komt met Gast 1 uit de tuin) Ik haat dat mens, god wat haat ik dat mens. Ik ben hier sinds 5 uur en ze heeft nog niet eens een blik sardientjes opengedraaid!

GAST 1:
Hou op, ik begin zo aan het tafelkleed, ik strip het behang van de muur, ik eet het stucwerk van het plafond als niemand me tegen houdt.

GAST 2:
Wat is dit voor verjaardagsfeest?

GAST 1:
Ik geloof het niet. Als ze nu binnen zou komen zou ik haar aanvliegen. Ik zou haar jurk van haar lijf scheuren...

GAST 2:
Zoiets zeg je niet...

GAST 1:
Jawel. Ik scheur haar jurk van haar lijf en ik eet een heel been, minsten, met schoen en al...

GAST 2:
God wat haat ik die vrouw.

GAST 1:
Met schoen en al. Ik geloof het gewoon niet. Nog een drankje en dan hup, naar huis.

GAST 2:
Misschien staat er ergens een fles...

GAST 1:
Ik geloof dat ik ergens iets van drank heb zien staan, op een kastje. Geen paniek. Die vinden we wel...

(ze gaan af door de linker deur)

BABAKINA:
(komt uit de tuin gerend, met Borkin, lachend)

SHABELSKY:
(komt achter hen aan, lachend, handenwrijvend)

BABAKINA:
Wat een verveling. *(lacht hard)* Zo saai! Iedereen loopt maar wat te slaapwandelen. *(springt)* Ik moet bewegen voordat ik hier wortel schiet!...

BORKIN:
(pakt haar rond haar middel, kust haar op haar wang)

SHABELSKY:
(lacht, knipt zijn vingers) Die man durft werkelijk alles. *(schraapt zijn keel)*
Ongelofelijk.

BABAKINA:
Laat los, smeerlap, waar de Graaf bij staat. Ga weg!...

BORKIN:
Mijn engel!... *(kust haar)* Leen me driehonderd roebel...

BABAKINA:

Nee... Alles wat u wilt, maar geen geld... Nee, nee, nee!... O, laat mijn arm toch los!...

SHABELSKY:

(paradeert langs hen heen) De schat... Ze heeft echt iets...

BORKIN:

(ernstig) Oké, genoeg. Even praktisch, puur zakelijk nu. Antwoord rechtstreeks, niet er omheen draaien, gewoon ja of nee. Oké. *(wijst naar de Graaf)* Hij heeft geld nodig, drieduizend per maand. U heeft een man nodig. Kortom: wilt u Gravin worden?

SHABELSKY:

(lacht luid) Die man is cynisch!

BABAKINA:

(opgewonden) Je zegt maar wat, Misha...

BORKIN:

Wilt u Gravin worden, ja of nee?

BABAKINA:

Echt... zo gaan die dingen niet, zo maar eventjes...

BORKIN:

Dit is puur zakelijk...

BABAKINA:

Als de Graaf dat zou willen, dan had hij met toch zeker zelf gevraagd en...

BORKIN:

Ja of nee...

SHABELSKY:

(lacht, wrijft zijn handen) Is dit serieus?

BABAKINA:

Het zou me verbazen zo maar opeens, zo plotseling...

BORKIN:

Ja of nee?

SHABELSKI:

Jezus Christus, gaan we de zaak zo regelen. En als ik daar nou eens in meega?

BABAKINA:

Stop, stop, dit is eng....

SHABELSKI:

Kleine schat... *(kust Babakina op haar wang)* Lief klein meisje...

BABAKINA:

Ga weg... Ga weg... Nee, wacht, niet weggaan!...

BORKIN:

Ja of nee... We hebben haast...

BABAKINA:

Oké, Graaf, u komt een paar dagen bij me logeren... Bij mij thuis, we amuseren ons... niet zoals hier.... Morgen oké... *(tegen Borkin)* Je meent het serieus hè, dit is geen grap?

BORKIN:

Over dit soort zaken maak je geen grappen.

BABAKINA:

Hou op!... Ik val flauw. Ik val flauw! Gravin... Ik val flauw! Ik val...

BORKIN:

(neemt haar bij haar armen, samen met Shabelsky, nemen haar mee door de rechterdeur, kussen haar wangen)

IVANOV:

(komt op, gaat ergens zitten)

SASJA:

(komt ook op) Ben je hier!

IVANOV:

Ik denk het wel ja.

SASJA:

Wat is er met je aan de hand.

IVANOV:

Hoofdpijn, Sasja, ik voel me beroerd.

SASJA:

Ga mee de tuin in.

IVANOV:

Ik denk dat ik zo maar ga.

SASJA:

Ik laat je niet gaan voor ik weet wat er met je aan de hand is.

IVANOV:

Dat is een heel saai verhaal Sasja.

SASJA:

Maakt niet uit, ik wil het horen.

IVANOV:

Heel in het kort gezegd. Ik ben een waardeloze, sentimentele nul.

SASJA:

Dat is niet waar. Pappa zei het daarstraks nog. Er is er in het hele district maar een die de moeite waard is en dat is Ivanov.

IVANOV:

Zei die dat?

SASJA:

Ja. Het gaat gewoon even wat minder met je.

IVANOV:

Dat is niet waar, Sasja. Dit is structureel. Het staat er beroerd met me voor. Vroeger leefde ik als een idioot, dat weet je, ik maakte doorlopend plannen, werkte me kapot en ik bleef fit; nu doe ik niets, hierboven staat het stil, maar ik ben lichamelijk en geestelijk afgepeigerd. Ik voel me permanent schuldig, maar waaraan? Ik heb geen idee, ik weet het niet. Plus de ziekte van mijn vrouw, plus dat ik failliet ben, het geklets en geroddel, de zinloze gesprekken, die vreselijke Borkin... Ik voel me niet meer thuis in mijn eigen huis, ik houdt het er niet uit. En als ik heel eerlijk ben Sasja, kan ik het niet eens meer verdragen als mijn eigen vrouw bij me in de buurt is, terwijl ze zo veel van me houdt. Jij bent mijn beste vriendin, je vind het niet erg als ik eerlijk tegen je ben, toch.

SASJA:

Welnee.

IVANOV;

Ik kwam hier naartoe om een leuke avond te hebben, een beetje afleiding, maar ik weet niet hoe ik de avond doorkom. Je moet het me maar niet kwalijk nemen dat ik er zo weer ongemerkt vandoor ga.

SASJA:

Nikolai, ik snap je. Je bent ongelukkig omdat je er alleen voor staat. Jij hebt iemand nodig die van je houdt en die je begrijpt. Alleen door liefde kom jij er weer bovenop.

IVANOV:

O God. Briljant idee. Dat is het enige dat er nog aan ontbrak, dat deze vroegoude man zich in de liefde zou storten! Ik moet er niet aan denken zeg! Nee, mevrouw de psychiater, dit heeft niets met liefde te maken. Echt, ik kan alles hebben- een depressie, een faillissement, noem maar op, zolang ik mezelf nog maar serieus kan nemen. Maar ik schaam me kapot als ik mezelf opeens terugvind als een of andere Hamlet of Manfred. Er zijn hele zielige figuren, die zijn trots als je ze Hamlet noemt, maar voor mij is dat een verschrikking! Ik schaam me, ik wil dat niemand me ziet, ik wordt gek van het idee...

SASJA:

(lacht, maar met tranen in haar ogen) Nikolai, laten we naar Amerika gaan, nu meteen!

IVANOV:

O ja! Ik ben nog te slap om door die deur daar te stappen en jij hebt het over Amerika... *(pauze)* God wat een leven heb jij, Sasja. Als ik kijk wat er hier zoal rondloopt: met wie zou je in godsnaam moeten trouwen? Je mag hopen dat er hier op een dag toevallig een of andere student verzeild raakt en je hier vandaan sleept...

SASJA:

Ik hou van je Ivanov.

IVANOV:

Sasja...

SASJA:

Ik kan het niet helpen maar ik hou van je.

IVANOV:

Hou op, Sasja... Alsjeblieft!...

SASJA:

(in vervoering) Ik houd ontzettend veel van je... zonder jou ben ik niets, weet ik me geen raad! Jij bent alles voor me...

IVANOV:

Maar waarom! God, ik begrijp het niet... Sasja, gedraag je alsjeblieft...

SASJA:

Toen ik klein was vond ik je al geweldig; ik was gek op jou, op je enthousiasme, meer dan op wat dan ook, ik hou van je, Nikolai... Ik ga met je mee, waar je maar wilt, ik volg je, tot in de dood desnoods. Laten we gaan, nu meteen, anders ga ik eraan kapot....

IVANOV:

(barst in vrolijk lachen uit) Wat is dit allemaal? Waar heb je het over. Sasja?... Schatje... *(trekt haar naar zich toe)* Ik voel me zo jong opeens, zo verschrikkelijk jong!

ANNA PETROVNA:

(komt op uit de tuin, ziet haar man en Sasja, staat als aan de grond genageld)

IVANOV:

Leven Sasja. Helemaal opnieuw beginnen met leven, bedoel je dat?

(ze kussen, ze kijken rond, zien Anna)

IVANOV:

(verbijsterd) Anna!

DERDE BEDRIJF

In de werkkamer van Ivanov. Een bureau met stapels papier, boeken, documenten, kleine spullen, revolvers; naast het papier een lamp, een karaf met wodka, een schaal haring, stukken brood, augurken. Aan de muur kaarten, schilderijen, sikkels, geweren, pistolen, zweepen enz. Het is middag.

SHABELSKY en LEBEDEV zitten elk aan een kant van het bureau. BORKIN staat op het midden van het toneel)

LEBEDEV:

Even serieus, beste mensen, wie wil er een slok wodka? *(schenkt drie glazen in)* Op ieders gezondheid. *(ze drinken en eten)* Een haring is het beste medicijn.

SHABELSKY:

Dan vergeet je de augurk... Dat is wetenschappelijk bewezen, de augurk is werkelijk overal goed voor.

LEBEDEV:

Kaviaar met wodka. Ideale combinatie. Maar hoe serveer je de kaviaar. Daar mag niet lichtvaardig over gedacht worden... neem een lepeltje kaviaar, twee lente-uitje, olijfolie, dat klopt je door elkaar... een beetje citroen erbij... Je valt steil achterover, alleen al de geur, dat is het paradijs mensen.

BORKIN:

Wat dacht je van gefrituurde sardientjes met wodka. Dan moet je wel weten hoe je ze frituurt hè. Eerst schoonmaken, paneren, en dan totdat ze goudbruin zijn frituren, zodat ze kraken als je erin bijt... Kraak, heerlijk.... Kraaaak!

SHABELSKY:

Babakina had gisteren champignons, een heel goed recept...

BORKIN:

Ah. Heerlijk!

LEBEDEV:

Wie zeg je.

SHABELSKI:

Babakina.

LEBEDEV:

Zo...

SHABELSKY:

Heel speciaal. Met ui, laurier. Als die pan dan open gaat, dat aroma... Pure opwinding!

LEBEDEV:
Oké. Proost beste mensen!

(ze drinken)

Dus bij Babakina serveren ze al champignons.

SHABELSKI:
Jawel. Met ui, laurier...

LEBEDEV:
Zeg, Hoe oud ben je wel niet?

SHABELSKY:
Tweeënzestig.

LEBEDEV:
En dat vind jij wel een ideale leeftijd om te trouwen.

SHABELSKY:
Dat wil hij... *(wijst naar Borkin)* Hij denkt...

LEBEDEV:
Ideale vrouw hoor, Babakina.

BORKIN:
Het gaat niet om haar, het is een zakelijke transactie.

LEBEDEV:
En de rest laat je koud?

BORKIN:
Als deze meneer is getrouwd zullen we wel zien hoe koud hij blijft.

SHABELSKY:
Hij meent het serieus hè. Hij denkt werkelijk dat ik met haar ga trouwen...

BORKIN:
Wat? Ga je nu opeens twijfelen?

SHABELSKY:
Doe niet zo gek... ik heb nooit gezegd dat ik serieus...

BORKIN:
Zeg! Wat moet ik daar mee? Ik ga trouwen, o nee, toch maar niet... Ik heb het die vrouw beloofd!

SHABELSKY:

(haalt zijn schouders op) Hij denkt echt... wonderbaarlijk figuur!

BORKIN:

(wordt boos) Je hebt dat arme mens totaal overstuur gemaakt. Ze is gek van het idee dat ze Gravin kan worden, ze slaapt niet, ze eet niets... daar maak je geen grappen over. Wat is dat voor manier?...

SHABELSKY:

(knijpt zijn vingers) Maar als ik het nou eens gewoon zou doen. Voor de grap? Als jullie niet uitkijken doe ik het. God wat zou dat geestig zijn!

LVOV:

(komt binnen)

LEBEDEV:

(schrikt, drukt zijn sigaret uit) Roken is slecht voor de gezondheid. Het spijt me dokter, ik was het even vergeten.

LVOV:

Is Ivanov er niet.

LEBEDEV:

Ik zit ook al een uur op hem te wachten.

LVOV:

(loopt onrustig heen en weer)

LEBEDEV:

En, beste kerel, hoe staat het met de gezondheid van Anna?

LVOV:

Niet goed.

LEBEDEV:

(zucht) Mag ze wel bezoek ontvangen.

LVOV:

Nee, niet doen. Ik denk dat ze slaapt...

(pauze)

LEBEDEV:

God, toen ze flauwviel op de verjaardag van Sasja, dat gezicht, ik wist dat ze niet lang meer te leven had. Ik snap niet waarom ze niet goed werd. Ik kom binnen, ze ligt op de grond, doodsbleek, Nikolai op zijn knieën, Sasja in tranen...

SHABELSKY:

(tegen Lvov) Zeg eens, hooggeleerde man, welke wetenschapper heet ontdekt dat vrouwen met longziekte er baat bij hebben dat ze regelmatig bezocht worden door een jonge arts? Is dat nou homeopathisch of esoterisch?

LVOV:

(wil antwoorden, maar maakt een minachtend gebaar en gaat weg)

SHABELSKY:

Zag je hem kijken.

LEBEDEV:

Waarom zeg je dat allemaal?

SHABELSKY:

(boos) T.B.C., terminaal, ze gaat dood... Hij liegt. Ik kan dat niet toestaan!

LEBEDEV:

Waarom zou hij liegen?

SHABELSKY:

(staat op, loopt rond) Dat iemand zomaar ineens, zonder geldige reden sterft, ik kan het daar niet mee eens zijn. Einde discussie.

LEBEDEV:

Maar luister nou jongen...

SHABELSKY:

Einde discussie.

LVOV:

(komt op met Ivanov) Geef me vijf minuten.

LEBEDEV:

Nikolai! Ik zit hier een uur op je te wachten.

IVANOV:

(bitter) Hoe vaak moet ik jullie nog vragen om mijn kantoor niet in een kroeg te veranderen... *(gaat naar zijn bureau)* Overal wodka... kruimels... augurken... Walgelijk!

LEBEDEV:

Het spijt me Nikolai, het spijt me.... Sorry. Ik moet je even spreken, vriend, over een belangrijke zaak...

BORKIN:

Ik ook...

LVOV:

Nikolai Aleksejevitsj, kan ik u even spreken?

IVANOV:

(wijst naar Lebedev) Hij eerst. *(tegen Lebedev)* Waar gaat het om?

LEBEDEV:

Mensen, ik zou graag even onder vier ogen... Alstublieft...

(de Graaf gaat weg, gevolgd door Borkin en dan Lvov)

IVANOV:

Pasja, wat mij betreft drink je zoveel je wilt, dat is nou eenmaal jouw hobby, maar maak geen alcoholist van mijn oom, alsjeblieft. Hij kan er niet tegen.

LEBEDEV:

(geschrokken) Maar beste jongen, ik wist niet... Ik had het niet door...

IVANOV:

Ik zit er mee als die oude puber sterft, jij niet. Goed, waar gaat het om?...

(pauze)

LEBEDEV:

Eh, kijk, vriend... Ik weet niet hoe ik het moet zeggen zonder belachelijk te klinken... Maar verplaats je eens in mijn situatie, Nicolai, je moet beseffen dat ik het niet voor het zeggen heb, hè, ik ben slechts ondergeschikte...

IVANOV:

Wat is het probleem?

LEBEDEV:

Neem me alsjeblieft niet kwalijk, maar mijn vrouw heeft me gestuurd, snap je. Luister Nicolai, wees een echte vriend en doe me een plezier. Betaal haar in godsnaam de rente. Geloof me, ze heeft me compleet gek gemaakt, ik ben afgemat, die vrouw maakt het leven een hel! Alsjeblieft Nicolai, zorg dat je van haar af komt!...

IVANOV:

Pasja, je weet dat ik momenteel geen geld heb.

LEBEDEV:

Ik weet het, maar wat moet ik? Ze wil niet wachten.

IVANOV:

Waar haal ik het vandaan? Het enige dat ik kan verzinnen is: wacht tot de herfst en ik de maïs heb verkocht.

LEBEDEV:

(roept) Ze wil niet wachten!

(pauze)

IVANOV:

Jij zit in een rotsituatie maar ik ben er veel beroerder aan toe. *(loopt rond, denkt)* Ik kan niets verzinnen... Ik kan niets verkopen...

LEBEDEV:

Ga naar Milbakh, je krijgt nog zestienduizend van hem...

IVANOV:

(maakt een hulpeloos gebaar)

LEBEDEV:

Nikolai, luister... Als vriend... beschouw me als een vriend... We hebben allebei gestudeerd, we zijn liberaal... We hebben dezelfde ideeën, dezelfde belangstelling... Allebei van dezelfde universiteit... *(haalt zijn portemonnee tevoorschijn)* Ik heb een eigen rekening, niemand weet daar iets van. Leen het van me... *(legt het geld op tafel)* Haal diep adem, vergeet je trots, ik ben je vriend... ik zou het van jou ook aannemen, echt...

(pauze)

Daar ligt het, op tafel, precies elfhonderd. Ga naar haar toe vandaag nog, en geef het haar. Alsjeblieft Zinaida, zeg je dan, vriendelijk bedankt namens de hele familie, hier heb je je geld, en stik er maar in! Maar laat in godsnaam niet merken dat je het van mij hebt geleend! Ik word gelyncht! *(kijkt Ivanov oplettend aan)* Luister, het hoeft niet als je niet wilt hè! *(neemt snel het geld van tafel, verbergt het in zijn zak)* Luister. Het was een grapje... Luister nou jongen, het spijt me!

(pauze)

Je voelt je belazerd hè?

IVANOV:

(gebaart)

LEBEDEV:

God wat een toestand... *(zucht)* wat een, wat een... Jij zit in een periode vol ellende en tegenslag. Man, jongen, het is als met de samovar. Die staat niet altijd op een plank in de kou hè. Zo nu en dan zetten ze hem op het vuur en dan komt me er een stoom uit! Oké, oké. Een waardeloze vergelijking, maar verzin maar eens iets beters... *(zucht)* Van tegenslag word je hard. Denk maar niet dat ik medelijden met je heb. Jij komt er wel uit, Nikolai, uiteindelijk komt altijd alles weer goed. Wat ik alleen niet uit kan staan... Zeg eens, jongen, waar komt dat geroddel toch vandaan.

Er doet van alles de ronde, je zou ieder moment gedagvaard kunnen worden... Je bent een moordenaar, een bloedzuiger, een dief...

IVANOV:
Allemaal onzin. God, wat heb ik een hoofdpijn.

LEBEDEV:
Omdat je te veel nadenkt.

IVANOV:
Ik denk helemaal niet.

LEBEDEV:
Jawel. Laat het van je afglijden, kom bij ons langs. Sasja begrijpt je, ze waardeert je. Wat een kind is dat, Nikolai, eerlijk, open. Geen idee van wie ze dat heeft. Dat een drankneus als ik zoiets moois op de wereld heb gezet, ik kan me er niks bij voorstellen. Kom langs, praat met haar over belangrijke zaken en- ontspan je, dat is zo iets belangrijks, ontspanning...

(pauze)

LEBEDEV:
Pasha, vriend, laat me alsjeblieft alleen...

LEBEDEV:
Snap ik, snap ik... *(kijkt op zijn horloge)* Snap ik helemaal. *(kust Ivanov)* Tot ziens. Ik moet nog naar een of ander eh, ik moet nog even iets eh- *(gaat richting de deur)* Het is zo'n slim kind... We hadden het gisteren over dat geroddel. *(lacht)* En ze komt me toch met een vergelijking: 'Papa, zegt ze, vuurvliegjes geven enkel licht zodat de vogels ze 's nachts beter te kunnen vinden. En zo is het precies met goede mensen, die zijn er enkel opdat de anderen iets hebben om over te roddelen. Wat zeg je daarvan. Dat is toch geniaal. George Sand!

IVANOV:
Pasja! *(houdt hem staande)* Wat is er mis met me.

LEBEDEV:
Dat wilde ik je ook al vragen, maar ik durfde het niet. Wat is er mis met je. Ik heb geen idee, vriend. Ik dacht dat je op een of andere manier lamgeslagen was, maar daar ben je de man niet naar... Het is wat anders, maar wat... Ik heb geen idee, werkelijk waar, ik snap het niet.

IVANOV:
Ik net zo min. Ik net zo min.

(pauze)

Weet je, ik had een arbeider, Semjon, je weet wel. Die wilde de meisjes laten zien hoe sterk hij was. Hij gooide hup, twee zakken rogge op zijn schouder, vertilde zich, twee dagen later was hij dood. Zo is het precies met mij Pasja. Ik heb het idee dat ik me ook heb vertild. Het Gymnasium, de universiteit, het landgoed beheren, scholen, projecten... Ik wilde alles veranderen, ik stak mijn nek uit, nam risico's. Dat zijn mijn zakken rogge, Pasja... Als we twintig zijn, zijn we stuk voor stuk helden, en tegen de veertig zijn we op, nergens meer goed voor. Ik heb veel te veel op mijn schouders geladen en mijn rug gebroken. Hoe zou jij die vermoeidheid anders verklaren? Maar misschien is het dat niet!... onzin!... Ga maar, Pasja, je hebt niets aan mij.

LEBEDEV:

Weet je wat het is, het komt allemaal door de maatschappij van tegenwoordig.

IVANOV:

Dat is onzin Pasja... Wat een cliché.

LEBEDEV:

Nee, je hebt gelijk, dat was dom.

IVANOV:

Ga nou maar!

LEBEDEV:

Ik snap wat je bedoelt. Ik snap precies eh, ik snap het helemaal jongen. Ik ben weg hè... *(af)*

(pauze)

IVANOV:

Je moet wel een enorme zuiplap als Pasja zijn, om nog respect voor mij op te kunnen brengen. God, wat heb ik een hekel aan mezelf. M'n stem, moet je me zien lopen, kijk nou die handen, die kleren, mijn gedachten. Dat is toch lachwekkend, om razend van te worden. Nog geen jaar geleden was ik gezond, sterk. Ik had er plezier in, ik had een grenzeloze energie, passie, ik wérkte, eelt op mijn handen, nog geen jaar geleden kreeg ik iedereen aan het huilen met mijn woorden, ik kon janken om andermans ongeluk en ik werd woest als ik onrecht zag. Ik was gedreven, och, de schoonheid van de stilte, 's nachts. Van zonsondergang tot het eerste licht in de vroege ochtend, aan mijn bureau, plannen maken, of gewoon zitten dromen. Ik keek naar de toekomst als een kind in de ogen van zijn moeder, vol vertrouwen... En nu, mijn god, ik ben uitgeput, ongelofelijk, ik doe niks, dag en nacht, helemaal niks. Ik heb mijn gedachten niet onder controle, mijn handen niet, mijn benen... Het landgoed gaat naar de knoppen, alles stort in elkaar, ik zie de zaak in de modder wegzakken. *(huilt)* Mijn land schreeuwt om hulp, kijkt me aan als een wees naar een vreemdeling, "wat ben jij voor man, Ivanov". Ik weet het niet, ik ben enkel bang, bang voor morgen en overmorgen... En dan nog mijn geschiedenis met Anna. Ik heb haar gezworen dat ik eeuwig van haar zou houden, ik spiegelde haar een toekomst voor, waarvan ze niet eens had durven dromen. Ze geloofde me. Ik heb haar enkel zien wegwijnen, de afgelopen vijf jaar, alles wat ze heeft moeten opgeven, ik heb

haar zien worstelen, maar nooit een blik, een woord van spijt richting mij!... Ik weet dat ze daar ligt, hoe lang nog, een dag, een week, en ik, lafaard, ik vlucht voor haar bleke gezicht, haar ingevallen borst, haar smekende ogen... Ik schaam me zo!

(pauze)

En dan komt er een jong meisje langs dat uit puur medelijden haar liefde verklaart aan deze uitgewoonde man, die natuurlijk op slag bedwelmd raakt en de hele wereld om hem heen acuut vergeet. De violen zwellen aan, hij schreeuwt het uit: "Een nieuw leven! Geluk!" Maar dan is er altijd weer de volgende dag en dan is alles anders... Wat is er met me aan de hand? Waarom blijf ik maar aan de rand van de afgrond staan. Waarom kan ik zo weinig hebben? Er hoeft maar iets te gebeuren en ik ontplof.

(pauze)

Ik snap het niet, ik snap het niet, ik snap het niet! Waarom schiet ik me niet voor mijn kop!...

LVOV:

(komt binnen) Ik wil eens ernstig met u spreken, Nikolai.

IVANOV:

Dokter, gaan we nu iedere dag een ernstig gesprek hebben...

LVOV:

Wilt u zo vriendelijk zijn me uit te laten praten.

IVANOV:

Dat doe ik iedere dag en het wordt me maar niet duidelijk wat u van me wilt.

LVOV:

Ik druk mij helder en duidelijk uit, iemand die me niet begrijpt die wil me niet begrijpen.

IVANOV:

Dat mijn vrouw binnenkort sterft, dat weet ik; dat ik oneindig schuldig ben- dat weet ik ook! Dat u een oprecht en eerlijk mens bent, idem dito. Wat wilt u nog meer?

LVOV:

Ik word woedend als ik zie wat mensen elkaar aandoen... er gaat een vrouw dood. Ze heeft ouders van wie ze van houdt en die haar niet meer willen zien. Voor u heeft ze alles opgeofferd- en wat doet u, u rijdt iedere avond in alle openheid naar die Lebedevs!

IVANOV:

Wacht even, daar ben ik al twee weken niet meer geweest...

LVOV:

(luistert niet naar hem) Bij mensen zoals u moet je er niet omheen draaien, en als u niet naar me wilt luisteren, oké, dan luistert u maar niet! Wellicht komt het u prima uit dat ze dood gaat, u bent nog van alles van plan in uw leven, dat kan, dat mag, maar waarom bent u zo ongeduldig. Kunt u haar niet gewoon laten sterven. Moet u haar persé breken met uw botte cynisme. Volgend jaar of het jaar erop zou het u ook nog wel lukken dat meisje te krijgen, inclusief die verdomde bruidschat. Waarom heeft u zo'n haast!

IVANOV:

U schat totaal verkeerd in hoeveel beledigingen een mens kan verdragen.

LVOV:

Houdt me niet voor de gek. Ik kijk dwars door u heen.

IVANOV:

Als u zo verstandig bent zou u ook eens moeten proberen om na te denken.

LVOV:

Hou nou toch op Ivanov.

IVANOV:

U kijkt dwars door mij heen denkt u: Ik ben met Anna getrouwd vanwege het geld... Ze kreeg geen cent, dat was pech, dus moet ze dood zodat ik een andere rijke vrouw kan trouwen... Heel simpel.

LVOV:

Precies.

IVANOV:

Je kan een blijkbaar een geweldige dokter zijn en tegelijk totaal geen verstand van mensen hebben.

LVOV:

O ja, die is goed.

IVANOV:

U heeft het zojuist zelf bewezen.

LVOV:

Dat slaat toch nergens op.

IVANOV:

Luister dokter, er speelt hierbinnen van alles af waar we niets van begrijpen. Ik snap niets van u, u snapt niets van mij, en van onszelf snappen we al helemaal niets. En u weet dat ik gelijk heb, u weet dat.

LVOV:

Natuurlijk. U bent zo ondoorgrondelijk. En ik ben te stompzinnig om oprechtheid van slechtheid te onderscheiden. Dat is mij te gemakkelijk.

IVANOV:

Het is wel duidelijk dat wij het nooit eens zullen worden...

LVOV:

Daar gaat het niet om...

IVANOV:

U heeft net zo goed geen flauw idee wie u bent. (*drinkt wat water*) Ga weg, ik zal me tegenover God verantwoorden, maar niemand geeft u het recht om me dag in dag uit te folteren...

LVOV:

En niemand geeft u het recht mijn gevoel voor rechtvaardigheid zo aan te tasten. Ik houd dit niet meer uit. Voordat ik hier naartoe kwam ging ik er vanuit dat de mens van nature goed was, maar sinds ik u heb ontmoet... U kiest er voor om slecht te zijn, ik wist niet dat het bestond, u bent moedwillig slecht, moedwillig...

IVANOV:

Dat weet ik nu wel.

LVOV:

Dat weet u nu wel?

IVANOV:

(*geirriteerd*) Wie staat er hier nou tegenover me, de dokter van mijn vrouw of mijn aanklager?

LVOV:

Ik ben dokter van uw vrouw, en in die hoedanigheid vraag ik u om uw gedrag te veranderen... Anna Petrovna gaat eraan onderdoor.

IVANOV:

Maar wat wilt u dan dat ik doe? U begrijpt mij beter dan ikzelf blijkbaar, zeg dan wat moet ik doen. Wat?

LVOV:

Ten eerste: doe het niet zo openlijk.

IVANOV:

Mijn God! En u bent een man met mensenkennis? U zou uzelf eens moeten horen. Ik snap niet waar u het allemaal vandaan haalt.

LVOV:

U snapt niet waar ik... *(hij ziet Sasja binnenkomen, ze draagt een rijkostuum)* Juist. Nu begrijpen we elkaar ineens heel goed, heb ik het idee. *(haalt zijn schouders op, gaat weg)*

IVANOV:

(geschrokken) Sasja, in godsnaam, dit is riskant! Als mijn vrouw je gezien heeft...

SASJA:

Ik heb de achterdeur genomen en ik ben zo weer weg.

IVANOV:

Sasja, Sasja, hoe kom je erbij...

SASJA:

Wat moest ik anders? Je bent al twee weken niet meer langs geweest, je beantwoord mijn brieven niet. Ik had het idee dat het vreselijk met je ging, dat je ziek was, dood. Ik heb nachten niet geslapen... Ik ga meteen weer weg... Zeg me alleen maar of het goed met je gaat.

IVANOV:

Nee, het gaat beroerd, ik ben afgedraaid, ik word gek van de mensen om me heen... Sasja, ik doe alles verkeerd...

SASJA:

Jij houd er van dat soort dingen te zeggen! Wat heb je dan verkeerd gedaan?

IVANOV:

Ik weet het niet, ik weet het niet...

SASJA:

Wat je niet weet kan je jezelf niet kwalijk nemen. Heb je de verzekering opgelicht?

IVANOV:

Het is niet grappig!

SASJA:

Kan je er wat aan doen dat je niet meer van je vrouw houdt? Kan jij er wat aan doen dat je vrouw ons samen zag? Het was niet jouw bedoeling...

IVANOV:

Dat zijn dooddoeners, dat helpt niet...

SASJA:

God wat vermoeiend om met jou te praten. *(kijkt naar een schilderij)* Is dat een echte hond, die daar geschilderd is...

IVANOV:
Hoe bedoel je.

SASJA:
Is die geschilderd naar de natuur.

IVANOV:
Ja. Luister Sasja. Die hele affaire van ons is een groot cliché. "Verloren man ontmoet fris jong meisje". Dat doet het goed in een roman, maar in de werkelijkheid...

SASJA:
Gaat dat precies hetzelfde.

IVANOV:
Jij hebt het leven helemaal door merk ik! Of ik sla straks mijn hele kantoor aan gort, of...

SASJA:
Goed idee, moet je doen. Gooi iets kapot. Je bent boos op me, het was stom om naar je toe te komen. Je hebt gelijk, schreeuw tegen me, scheld me uit, kom op. Waarom niet? Laat je gaan!

(pauze)

Nou?

IVANOV:
Je bent grappig.

SASJA:
Heel goed! Ik zag een soort van glimlach! Doe nog eens.

IVANOV:
Zodra jij met je reddingsoperaties begint, of mij wat levenslessen geeft, krijg je van die enorme pupillen, wist je dat... Wacht, er zit hier iets. *(veegt stof van haar schouder)* Ik snap het niet. Sterke, gezonde mannen laten jullie koud, maar het hoeft maar even minder te gaan en jullie vliegen erop af. Is het echt zoveel erger de vrouw van een krachtige man te zijn, dan de verpleegster van een wrak?

SASJA:
Ja, dat is erger!

IVANOV:
Maar waarom? *(hij lacht)* Daar zal Darwin niet blij mee zijn! Met dat soort ideeën hebben we binnenkort een wereld vol slappelingen en neuroten.

SASJA:

Luister Ivanov. Als ik zeg dat ik van je hou bedoel ik dat ik alles voor je wil doen, alles. Gaat het goed met jou, dan gaat het goed met mij, gaat het je slecht, dan mij ook. Ik zou het bijvoorbeeld geweldig vinden jouw kantoor helemaal uit te mesten, of er een nacht lang voor te zorgen dat niemand je zou wekken. Weet je nog, drie jaar geleden, dat je bij ons langs kwam, onder het stof, bruinverbrand, doodop... Ik bracht je een glas water, maar jij lag al te slapen op de bank, alsof je zojuist overleden was. Jij bleef uren zo liggen, en ik heb de hele tijd voor de deur gestaan om te zorgen dat er niemand zou binnenkomen. Ik was zo gelukkig! Hoe meer je voor iemand kan doen, hoe sterker je de liefde voelt, snap je wat ik bedoel?

IVANOV:

(vriendelijk) Sasja, schitterend, lief meisje, je bent geweldig! En ik ben een idioot! Ik jaag iedereen tegen me in het harnas, met mijn geklaag en mijn gejam. *(lacht)* Boehoe! Boehoe! *(loopt van haar weg)* Maar ga weg, Sasja! We laten ons gaan...

SASJA:

Ik moet er vandoor. Ik ben bang dat die eerlijke dokter uit puur plichtsbesef Anna op de hoogte gaat brengen van mijn aanwezigheid. Dag! Luister: Ga naar je vrouw en blijf bij haar... Moet je een jaar bij haar blijven, oké. Tien jaar- oké. Doe wat je moet doen. Heb verdriet, vraag haar om vergeving- alles wat er nodig is. Maar het belangrijkste is: blijf aan het werk!

IVANOV:

Ik voel me zo opgelucht Sasja.

SASJA:

Het ga je goed. Je hoeft niet aan me te denken. Schrijf me af een toe een regeltje... dat is genoeg, een regeltje...

BORKIN:

(kijkt door de deur naar binnen) Nikolai Alekseievitsje, mag ik.... *(ziet sasja)* O, sorry, ik had niet gezien... *(komt binnen)* Bonjour! *(buigt)*

SASJA:

(verlegen) Dag.

BORKIN:

U ziet er weer mooier uit dan de vorige keer.

SASJA:

Ik ga, Nikolai, ik ga. *(gaat weg)*

BORKIN:

Prachtig! Ik kwam voor proza en ik vond poëzie. *(zingt)*

IVANOV:

(loopt boos rond)

BORKIN:

(gaat zitten) Toch, Nikolas? Ze heeft iets bijzonders. Vind je niet? Iets... speciaals... onwerkelijks... onwerelds... *(zucht)* De hoogste bruidschat in de hele omgeving, maar helaas, je krijgt er een ijzingwekkende schoonmoeder bij cadeau. Zolang die nog leeft heb je niks aan dat meisje. *(zoekt in zijn zakken)* Ik steek er eentje op. Jij ook? *(biedt hem een sigaar aan)* Die willen wel branden hoor...

IVANOV:

(gaat naar Borkin, trillend van woede) Mijn huis uit! Schiet op.

BORKIN:

(staat half op, laat zijn sigaar vallen)

IVANOV:

Wegwezen!

BORKIN:

Nikolas, wat is er? Wat heb ik gedaan?

IVANOV:

Hoe kom je aan die sigaren.

BORKIN:

Wat maak jij je opeens druk om een sigaar.

IVANOV:

Wat spook je uit met de mijn oom?

BORKIN:

(haalt zijn schouders op) Wat zou ik met je oom uitspoken?

IVANOV:

Ik ben jouw smerige zaken zat. Ik wil er niets meer mee te maken hebben, jij vertrekt. Nu meteen! *(loopt rond)*

BORKIN:

Er moet er een de verstandigste zijn, dus ik houd me in, Nicolas, ik houd me in hè. Oké, wat had je nog meer, kom maar op... *(pakt de sigaar op)* Luister jongen, het wordt tijd volwassen te worden, je bent geen puber meer.

IVANOV:

(trillend) Maak me niet belachelijk.

(Anna Petrovna komt op)

BORKIN:

Goed, Anna Petrovna is er... Ik ga. *(gaat weg)*

IVANOV:
(staat met zijn hoofd gebogen aan zijn bureau)

ANNA PETROVNA:
(na een pauze) Wat kwam ze hier doen, daarnet?

Ik vraag je wat, wat kwam ze hier doen?

IVANOV:
Geen vragen, Anna...

(pauze)

Ik ben fout. Zeg maar wat je wilt, ik zal alles verdragen, maar... niets vragen... Ik kan er niet over praten.

ANNA PETROVNA:
(boos) Wat kwam ze hier doen?

(pauze)

Dit ben jij dus. Nu begrijp ik het. Nu zie ik wat voor man jij bent. Oneerlijk en laag. Weet je nog, de eerste keer dat je tegen me loog, toen je zei dat je van me hield... Ik geloofde je, ik gaf alles op en ik volgde je... Weet je nog, wat je beweerde over zuiverheid, eerlijkheid, je prachtige plannen, allemaal leugens, en ik geloofde je op je woord.

IVANOV:
Ik heb nooit tegen je gelogen Anna....

ANNA PETROVNA:
Ik ben vijf jaar met je samen geweest. Ik heb me schuldig gevoeld, ik werd ziek, maar ik hield van jou, ik heb je nooit in de steek gelaten... Ik keek zo tegen jou op Nikolai... En wat blijkt nu? Jij hebt me een walgelijke manier bedrogen...

IVANOV:
Anna, dat is niet waar. Ik heb fouten gemaakt, maar ik heb van mijn leven nog nooit gelogen... Daar mag je me niet van beschuldigen...

ANNA PETROVNA:
Het is toch volkomen helder ... jij trouwde met me vanwege het geld... Jij dacht ...

IVANOV:
In godsnaam! Schat, je weet niet wat je zegt... *(huilt)*

ANNA PETROVNA:

Houd je mond! Toen je doorkreeg dat er geen geld kwam bedacht je een ander scenario... *(huilt)* Ik zie het heel helder. Nu begrijp ik alles. *(huilt)* Jij hebt nooit van mij gehouden... Jij bent me nooit trouw geweest. Nooit!...

IVANOV:

Anna, dat is niet waar!... Je wéét dat dat niet waar is...

ANNA PETROVNA:

Laag en gemeen!... Je bent Lebedev geld schuldig en nu probeer je z'n dochter in te palmen, net als bij mij. Hoe moet ik het anders zien?

IVANOV:

(hijgend) Stop. In godsnaam! Als je nog even doorgaat dan ga ik dingen zeggen... dingen...

ANNA PETROVNA:

Dan ga jij dingen zeggen, hou toch op, Nikolai. Jij zegt voortdurend dingen. Je hebt me bedrogen en mij niet alleen. Je geeft Borkin overal de schuld van, maar ik weet heel goed wie er werkelijk achter zit...

IVANOV:

Anna, hou op. Ga weg! Of ik ga iets verschrikkelijks zeggen.

ANNA PETROVNA:

Zeg het dan. Zeg dan.

IVANOV:

(schreeuwt) Houd je bek, vuile Jodin!

ANNA PETROVNA:

Ik houd mijn bek niet!... ik heb mijn bek al veel te lang gehouden!

IVANOV:

Dus je houdt niet op? Jij houdt niet op Anna! *(probeert zich in te houden)* In godsnaam...

ANNA PETROVNA:

Ik trap er niet meer in. Ga dat meisje maar bedriegen...

IVANOV:

Oké, Anna, dan moet je weten...

ANNA PETROVNA:

Ga maar weg...

IVANOV:

Dan moet je weten dat je snel dood gaat... De dokter heeft het gezegd... Jij gaat heel snel dood Anna.

ANNA PETROVNA:

(gaat zitten, zachtjes) Wanneer heeft hij dat gezegd.

(pauze)

IVANOV:

Dit mag ik niet doen. God, dit mag ik niet doen! *(huijt)*

(doek)

VIERDE BEDRIJF

Een jaar later.

In een van de kamers van het huis van Lebedev. Voor een boog, die de salon van de balzaal scheidt, rechts en links deuren. Antiek brons, familieportretten. Feestversiering. Een piano, daar bovenop een viool, daarnaast een cello. Door het hele bedrijf lopen er gasten in en uit de balzaal.

LVOV:

(kijkt op zijn horloge) Vier uur. De bruiloft kan ieder moment beginnen. Lang leve de deugd en de rechtvaardigheid. Het is toch... De ene vrouw is nog maar nauwelijks begraven en het volgende slachtoffer staat al in de startblokken. Hij voert hetzelfde toneelstukje op en hup, dat arme meisje ligt binnen de kortste keren naast Anna, let maar op. En Ivanov leefde nog lang en gelukkig. O nee, dat gaat niet door. Ik zal hem ontmaskeren! Iedereen zal zien wat voor beest hij is, ik zal niet rusten voor hij zo diep is gevallen, dat zelfs de duivel hem niet meer naar boven kan halen! Ik ben een rechtschapen mens. Het is mijn plicht de blinden te laten zien, licht te brengen in de duisternis. Ik zal mijn heilige taak vervullen en daarna, morgen, ben ik weg, weg uit dit verdorven gebied!

GAST:

(komt op)

LVOV:

Hoe denkt u over Ivanov, eerlijk zeggen.

GAST:

Hoe bedoelt u.

LVOV:

Is hij een goed mens.

GAST:

Ga toch weg. Ivanov is een oplichter. En zijn oom de Graaf precies hetzelfde. Blijkbaar is het genetisch. Ze hebben een neus voor zwakke vrouwen. Ik durf te wedden dat Sasja binnen een jaar met de daklozenkrant voor de Albert Heijn staat. En Babakina idem dito.

BABAKINA:

(komt op in een overdreven protserig kostuum, de Graaf aan haar arm) Hallo! Hier ben ik hoor. Hier zijn we! God dokter, wat ziet u er uit, zo bleek.

LVOV:

Zo gaat dat hè, veel te veel gedronken gisteren.

BABAKINA;

Ik wist niet dat u dronk.

LVOV:
Ik dronk ook niet.

GAST:
Ik zou haast zeggen dat u een nieuwe jurk aan heeft.

BABAKINA:
(trots) Klopt!

GAST:
(moet hard lachen)

BABAKINA:
(verontwaardigd) Boer. *(af)*

GAST:
(doet haar na) Boer. Ze denkt dat ze zich zo moet gedragen als toekomstig Gravin.

BORKIN:
(komt op) Heeft u Babakina gezien. Ik moet haar spreken.

GAST 1:
Ze ging net daar naartoe met de Graaf.

BORKIN:
Met de Graaf. Helemaal fantastisch. *(af)*

LVOV:
(houdt Borkin tegen) Hoe denkt u over Ivanov.

BORKIN:
Prima vent.

LVOV:
Eerlijk zeggen...

BORKIN:
Nee echt.

LEBEDEV:
(komt binnen met Sasja) Hier kunnen we praten. *(tegen de anderen)* Wegwezen, barbaren, ga maar en potje dansen met de meisjes. Wij willen alleen zijn.

BORKIN:
(knipt met zijn vingers) Wat een plaatje. Hartenvrouw!

LEBEDEV:

Wegwezen, holbewoner, verdwijn!

(Lvov en Kosysh af)

Nu moet je even rustig naar me luisteren, schatje. Het gaat hierom: ik moet dit van je moeder zeggen... Snap je? Ik spreek niet voor mijzelf, maar doe precies wat ze me heeft opgedragen.

SASJA:

Pappa, zeg het nou maar gewoon!

LEBEDEV:

De bruidschat is vijftienduizend roebel. Goed, dat is duidelijk, dan krijgen we daar later geen misverstanden over. Maar wacht, even rustig! Dat is nog niet alles. De bruidschat is dus vijftienduizend, maar aangezien Nikolai Alekseievitsj je moeder negenduizend schuldig is, wordt dat in mindering gebracht. Goed, maar dan, los daarvan...

SASJA:

Waarom zeg je dit allemaal?

LEBEDEV:

Orders van je moeder!

SASJA:

Laat me met rust! Ik heb die bruidschat niet nodig. Ik heb er niet om gevraagd en ik zal er niet om vragen.

LEBEDEV:

Wat kan ik er aan doen? Je kunt mijn voorstel minstens overwegen.

SASJA:

Laat me met rust, ga weg, je beledigt me met die zielige rekensommetjes.

LEBEDEV:

(maakt zich kwaad) Man! Ik maak mezelf nog eens van kant, als jullie zo door gaan, jij en je moeder! De ene zeurt en klaagt en telt haar centjes. Terwijl de ander intelligent, een humanist en tot overmaat van ramp een geëmancipeerde vrouw, helemaal niets van dat zelfde geld wil weten! Ik beledig jou! En voordat ik jou beledigde werd ik daarbinnen *(wijst op de deur)* gefileerd, aan stukken gereten. Ga toch weg allebei! *(loopt naar de deur, draait zich om)* Het bevalt me niet, het bevalt me helemaal niet.

SASJA:

Wat bevalt je niet.

LEBEDEV:
Alles! Alles!

SASJA:
Hoe bedoel je alles.

LEBEDEV:
Zal ik jou eens haarfijn uitleggen hoe ik erover denk. Ik vind het niks, allemaal, en dat huwelijk van je bevalt me al helemaal niet! *(komt dichterbij Sasja zitten)* het spijt me, Sasja, misschien ben ik er te stom voor en zie ik niet hoe uitmuntend en principieel het allemaal is, maar er klopt iets niet, iets klopt er niet. Het is zo anders dan bij andere huwelijken. Jij bent jong, fris, aantrekkelijk, en hij is een weduwnaar, hij is smoezelig, afgeleefd. Ik snap niets van die man. *(kust zijn dochter)* Er zit iets mis. Er wordt te veel over hem gepraat. Eerst Anna die zomaar ineens dood gaat, dan moet hij zonnodig ineens met jou trouwen.... *(vriendelijk)* Ik klets als een oud wijf. Je moet je niets van me aantrekken. Je moet je van niemand wat aantrekken, doe wat je zelf het beste lijkt.

SASJA:
Pappa, ik voel ook dat er iets niet klopt...

LEBEDEV:
Hoe bedoel je.

SASJA:
Ik voel me verschrikkelijk. Alsjeblieft, vrolijk me op, zeg me wat ik moet doen.

LEBEDEV:
Waar heb je het over? Ik snap niet...

SASJA:
(kijkt rond) Ik begrijp niks van hem en ik zal hem nooit begrijpen denk ik. Hij lacht nooit, hij ontwijkt m'n blik. Hij klaagt en zucht, voelt zich schuldig, ik weet niet waarover... Ik kan er niet meer tegen. Ik denk soms dat ik, dat ik... niet genoeg van hem houd. Ik verveel me als we samen zijn. Wat moet ik daar van denken, pappa? Ik ben bang!

LEBEDEV:
Schatje, nou moet je eens heel goed naar je vader luisteren: zet die man uit je hoofd.

SASJA:
(angstig) Hoe bedoel je. Hoe bedoel je dat.

LEBEDEV:
Dan wordt het maar een schandaal, alles beter dan in één keer je hele leven vergooien, toch?

SASJA:

Hou op! Hou op! Ik luister niet. Zo moet je niet denken.

LEBEDEV;

Ik weet waar ik het over heb schatje!

SASJA:

Onzin. Hij een is goede, ongelukkige, onbegrepen man. Ik zal van hem houden, hem begrijpen en hem er weer bovenop helpen. Ik doe wat er van me verwacht wordt!

LEBEDEV:

Er wordt niets van je verwacht. Waar haal je dat vandaan.

SASJA:

We houden er over op. Ik heb niets gezegd. We vergeten alles.

LEBEDEV:

Of ik ben volkomen dement of jullie zijn allemaal buitengewoon slim-

SHABELSKY:

(komt op) Iedereen is gek, ikzelf net zo goed! Serieus, ik ben in zo'n walgelijke zaak verzeild geraakt-

BABAKINA:

(vanuit de verte) Graaf! Waar ben je Graaf.

SHABELSKY:

Ik vind mezelf weerzinwekkend en de rest net zo goed. En ik ga het doen! Ik zweer het!

LEBEDEV:

Waar heb je het over.

BABAKINA:

Ik kom je zoeken hoor!

SJABELSKY:

Ik heb Borkin opdracht gegeven vandaag bekend te maken dat ik ga trouwen. *(lacht)*
Als iedereen blijikbaar verdorven is ben ik het ook.

LEBEDEV:

Hou nou eens op! Als je zo blijft bazelen sluiten ze je binnenkort op in een of andere inrichting.

SHABELSKY:

Wat maakt het uit. Daar weet je in ieder geval zeker dat iedereen om je heen gek is. Hier moet je maar afwachten. Doe me een lol en breng me er heen. Ik snak naar die

duidelijkheid. Geef toe, we zijn toch allemaal even gek, inrichting of niet, god, wat walg ik van mezelf, wat ben ik een nepfiguur...

LEBEDEV:

Weet je wat, vriend. Maak er een avondvullend programma van, ga ermee op tournee, dan hebben wij er ook nog wat aan. Of beter, zet je hoed op en ga. Je bent op een huwelijksfeest, het is de bedoeling dat iedereen het leuk heeft, jij loopt hier maar wat te kraaien, werkelijk waar...

SHABELSKY:

(gaat tegen de piano staan huilen)

LEBEDEV:

Jezus. Matvey! Graaf!... Wat heb je? Matvey, jongen... beste vriend... Heb ik je beledigt? Het spijt me, ouwe reus... Hier, neem een slok water...

SHABELSKY:

Wil ik niet. *(kijkt op)*

LEBEDEV:

Waarom huil je.

SHABELSKY:

Niets aan de hand, echt...

LEBEDEV:

Niet liegen Matvey... waarom huil je?

SHABELSKY:

Ik zie daar die cello staan en ik denk opeens aan Anna.

LEBEDEV:

Geweldige timing! Dat ze ruste in vrede, maar dit is het stomste moment om daar aan te denken...

SHABELSKY:

We speelden duetten, samen... Een geweldige, buitengewone vrouw!

SASJA:

(begint ook te huilen)

LEBEDEV:

Wat doe je? Zo is het genoeg! Ga dan tenminste ergens staan waar de gasten het niet zien.

SHABELSKY:

Pasja, als de zon schijnt ziet zelfs het kerkhof er gezellig uit. Het maakt niet uit om oud te zijn, als je maar iets hebt om voor te leven. Maar ik heb niets, helemaal niets!

LEBEDEV:

Ja, het gaat beroerd met je... het is volkomen hopeloos...Maar wat doe je eraan!
(tegen Sasja) Waarom huil je nou?

SHABELSKY:

Pasja, geef me wat geld. Ik maak het met je in orde in het hiernamaals. Ik wil naar Parijs, naar het graf van mijn vrouw. Ik ben je vriend...

LEBEDEV:

(verward) Beste jongen, ik heb geen cent.

BABAKINA:

(komt op) Graaf, hoe kunt u me alleen laten? Uw bent een deugniet, eerlijk waar!
(slaat met haar waaier tegen zijn arm)

SHABELSKY:

(met afschuw) Laat me met rust.

BABAKINA:

Pardon?

SHABELSKI:

Ik kots van u!

BABAKINA:

(verbijsterd) Wat zegt u daar nou?...

SHABELSKY:

Ga weg!

BABAKINA:

(valt in een leunstoel) Oh! *(huilt)*

ZINAIDA:

(komt huilend binnen) De bruiloft kan beginnen... *(snikt)*

SASJA:

(smekend) Mamma!

ZINAIDA:

(huilend) Heb je het er met pappa over gehad...

LEBEDEV:

Mijn god. De zaak staat hier binnen de kortste keren blank op deze manier. Matvey!... Schatje!... Als jullie niet ophouden begin ik ook... *(huilt)* God allemachtig,

ZINAIDA:

Als je het zonder je moeder kan, als je niet wilt luisteren... Dan moet je het zelf maar weten...

LEBEDEV:

Laten we in godsnaam gaan beste mensen, in godsnaam. *(ze gaan af)*

(Babakina blijft alleen achter, huilend, Borkin komt op)

BORKIN:

Niets zeggen, laat me eerst even helemaal uitpraten. Let op. Ik heb een geweldig idee. We beginnen een paardenfokkerij. U, ik, Ivanov en de Lebedevs. Iedereen stapt er voor een gelijk deel aan aandelen in...

BABAKINA:

Laat me met rust.

BORKIN:

Ik meen het serieus hè. We pakken de zaak groot aan, bestellen twee of drie tophengsten. Ik, Ivanov, U en de Graaf...

BABAKINA:

De Graaf heeft me daarnet in de steek gelaten.

BORKIN:

Laat me nou even de hele zaak uitleggen.

BABAKINA:

Een jaar lang heb ik hem dagelijks over de vloer, hij eet bij me, rijdt op mijn paarden, maar nu Ivanov een rijke vrouw trouwt ben ik ineens niet meer nodig.

BORKIN:

We moeten zaken en privé strikt gescheiden houden, dat is een van mijn principes. Luister. We moeten de handen uit de mouwen steken. Het ijzer smeden als het heet is...

BABAKINA:

Laat me met rust! Ik laat me niet meer gebruiken. Door niemand. Iedereen die nu nog een vinger naar mij uitsteekt vermorzel ik. Niets laat ik van hem heel. Helemaal niets. *(af)*

BORKIN:

(pakt haar bij haar arm) Ik houd van u Babakina.

BABAKINA:

(kwaad en verbaasd) Wat?

BORKIN:

Ik houd ontzettend veel van u. Vanaf het allereerste moment dat ik u zag. Ik leef voor u. Alleen voor u... Trouw met me. We zijn de ideale combinatie. U heeft geld en weet niet wat u er mee aan moet, ik heb een zakelijk talent, ben 100 procent betrouwbaar... Daar komt bij dat ik verliefd ben...

BABAKINA:

Vorig jaar heeft u me ook een aanzoek gedaan en het een dag later weer ingetrokken.

BORKIN:

(knielt) Kijk hoe ik op mijn knieën val. Heb ik dat vorig jaar ook gedaan? Ik ben gek van liefde. Gek van liefde ben ik. *(pakt haar benen)*

BABAKINA:

U kreukt mijn jurk.

BORKIN:

Wat maakt het uit.

BABAKINA:

Hij heeft een vermogen gekost.

BORKIN:

Dit is geluk! *(roept)* Mensen feliciteer ons. Bruid en bruidegom. Trotse eigenaars van een reusachtige paardenfokkerij!

IVANOV:

(komt op in een nette jas, handschoenen aan, roept) Sasja!

ZINAIDA:

(vanuit het huis) Daar zaten we op te wachten. Wat doet hij hier?

SASJA:

(vanuit het huis, ze heeft ondertussen haar bruidsjurk al aan) Waarom kom je hier naartoe?

IVANOV:

Neem me niet kwalijk vrienden, ik wil graag met Sasja onder vier ogen spreken.

ZINAIDA:

Wie gaat er nou van te voren bij de bruid langs. *(tegen Lebedev)* Zeg jij dan wat.

LEBEDEV:

Ivanov, luister...

IVANOV:

Pasja, alsjeblieft...

LEBEDEV:

(haalt zijn schouders op)

ZINAIDA:

Kom naar binnen Sasja. Sasja! *(ze wordt door Lebedev de caravan ingetrokken)*

SASJA:

(is naar beneden gekomen, streng) Wat wil je?

IVANOV:

Ik zal proberen het heel kalm uit te leggen Sasja. Ik heb me net verkleed voor het huwelijk, ik kijk in de spiegel, en ik zie grijze haren, hier, op mijn slapen. Sasja, het is onzin. Stop deze waanzin voor je niet meer terug kan... Jij bent jong, je hebt je leven voor je, maar ik...

SASJA:

Oud nieuws! Ga naar de kerk, de mensen wachten op je.

IVANOV:

Ik ga linea recta naar huis, zeg je familie maar dat het huwelijk niet door gaat, geef er maar een draai aan. We moeten verstandig zijn. Ik was Hamlet, jij Jeanne d'arc- het is mooi geweest.

SASJA:

Wat is dat voor manier van praten. Ik luister niet.

IVANOV:

En ik praat gewoon door.

SASJA:

Wat kom je doen. Dat geklaag wordt lachwekkend.

IVANOV:

Ik klaag niet meer. Lachwekkend? Oké, ik ben lachwekkend. Als ik mezelf nog meer voor gek zou kunnen zetten zou ik het doen! Ik zag mezelf in de spiegel en er knapte iets van binnen. Ik lachte, en schaamde me tegelijkertijd. *(lacht)* Melancholie! Depressie! Oneindig lijden! Ik ga gedichten schrijven, er zit niets anders op. Ik klaag maar, heb medelijden met mezelf, verveel de mensen om me heen, ik heb de energie niet meer, ik ben vastgeroest, heb mijn tijd gehad... het gaat niet meer, ik zit tot over mijn oren in die walgelijke melancholie- als je je dat realiseert, terwijl de zon schijnt, zelfs een mier zich kapotwerkt zonder te klagen- ik pas ervoor. Ik heb nog steeds mijn trots en mijn gevoel! Ik ben hier naartoe gereden, luid lachend om mezelf, en de vogels lachten mee, en de bomen en de velden en de lucht...

SASJA:

Je bent gek!

IVANOV:

Denk je dat? Welnee. Ik zie de dingen zoals ze zijn, ik denk minstens zo helder als jij. We houden van elkaar, maar we trouwen niet! Ik mag klagen en zeuren zoveel ik wil, maar ik heb niet het recht daarmee het leven van anderen te ruïneren! De laatste jaren van mijn vrouw heb ik verpest. Sinds wij met elkaar omgaan ben je vergeten hoe je moet lachen, je bent vijf jaar ouder geworden. Je vader, voor wie het leven altijd helder en eenvoudig was, snapt niets meer van mensen, dankzij mij. Ik infecteer iedereen met mijn wanhoop.

SASJA:

Wacht nou even!... Alles wat je zegt wijst erop dat je er genoeg van hebt, het is tijd om een nieuw leven te beginnen. Dat is toch geweldig!...

IVANOV:

Wat bedoel je nieuw leven. Ik ben onherstelbaar beschadigd. Het is tijd dat we dat allebei inzien! Wat nou nieuw leven!

SASJA:

Nikolai, doe normaal alsjeblief. Ik wil niet meer praten. Rijdt naar de kerk!

IVANOV:

Ik ben kapot!

SASJA:

Schreeuw niet zo, de gasten horen je.

IVANOV:

(kijkt om zich heen) Er kan ieder moment iemand binnenkomen. Luister, als je van me houdt, help me dan. Laat me gaan, nu...

SASJA:

Nikolai, jij weet niet half hoe vermoeiend jij bent!

IVANOV:

Als we trouwen wordt dat alleen maar erger! Laat me gaan Sasja. Het is geen liefde wat je voor mij voelt, het is koppigheid. Jij hebt jezelf ten doel gesteld om mij koste wat kost te redden, je wilde een heroïsche daad verrichten... Maar diep van binnen wil je van me af, je wordt tegengehouden door een vals sentiment. Snap dat dan!

SASJA:

Wat een idiote logica! Jij hebt helemaal niets, geen familie, geen vrienden... Je bent failliet, je landgoed is geplunderd, er worden vreselijke verhalen over je verteld... Wat moet je zonder mij?

IVANOV:

Ik had hier niet naartoe moeten komen. Ik had moeten doen wat ik wilde...

LEBEDEV:
(komt binnen)

SASJA:
(rent naar haar vader) Pappa, alsjeblieft, hij gaat hier tekeer als een waanzinnige, hij maakt me gek! Hij zegt dat ik hem moet laten gaan, omdat hij me niet kapot wil maken. Zeg hem dat ik zijn grootmoedigheid wil. Ik weet waar ik aan begin!

LEBEDEV:
Ik snap het niet. Hoezo grootmoedigheid.

IVANOV:
De bruiloft gaat niet door!

SASJA:
Jawel. Pappa, zeg hem dat het doorgaat.

ZINAIDA:
Zeg dan wat. In godsnaam.

LEBEDEV:
Waarom wil je dat de bruiloft niet doorgaat.

IVANOV:
Dat heb ik haar uitgelegd, ze wil het niet begrijpen.

ZINAIDA:
Nee, je moet het ons uitleggen, niet haar, en wel op zo'n manier dat wij het begrijpen.

LEBEDEV:
Wacht nou even schatje.

ZINAIDA:
Wat een verwarring die man met zich meebrengt. We zitten hier met z'n allen in dichte mist, ik zie geen hand meer voor ogen.

LEBEDEV;
Wat wil je dat ik doe, hem uitdagen voor een duel?

IVANOV:
Dat is nergens voor nodig. Je hebt enkel een hoofd nodig tussen je schouders, met daaraan twee oren, dat is alles.

SASJA:
Vreselijk, vreselijk! Als een klein kind!

ZINAIDA:

Dit is ongelofelijk. Werkelijk ongelofelijk! *(af)*

LEBEDEV:

Misschien vind jij het gepast en intelligent, zoals jij je gedraagt, ik vind het schandalig en triest. Ik zeg je één ding: steek je kop onder de kraan, je bent oververhit. Je moet de zaken eenvoudig zien, zoals iedereen: Het gras is groen, laarzen zijn zwart, suiker is zoet. Jij houdt van Sasja, Sasja houdt van jou. Als je van haar houdt, blijf, zo niet, ga, we zullen het je niet kwalijk nemen. Zo simpel is het. Jullie zijn gezond, intelligent, wat wil je nog meer? Heb je geen geld? Wat maakt het uit. Geld maakt niet gelukkig. Oké, ik begrijp het, je bent failliet, je kan de rente niet betalen, maar ik ben haar vader, ik begrijp dat... Haar moeder kan doen wat ze wil: wil ze geen geld geven, geen enkel probleem. Sasja wil geen bruidschat. Kwestie van principes. Schopenhauer... Onzin natuurlijk. Ik heb tienduizend op de bank... *(kijkt om)* Niemand weet er iets van... Van oma... voor jullie... Neem het, niks geen lening, doe me een plezier en geef de Graaf tweeduizend...

(de gasten verzamelen zich in de balzaal)

IVANOV:

Pasja, dat heeft allemaal geen zin. Ik doe wat mijn gevoel me ingeeft.

SASJA:

Ik doe ook wat mijn gevoel me ingeeft. Zeg wat je wil, ik laat je niet gaan. Pappa, we gaan zo beginnen. Ik ga mamma halen. *(gaat weg)*

IVANOV:

(wankelt) Ik ben kapot. Waar is de Graaf. Zeg hem dat hij me thuisbrengt.

LEBEDEV:

Wat is dit nou allemaal jongen...

IVANOV:

Luister, vriend... Ik kan het je niet uitleggen. Het enige dat ik weet is dat ik jong was, gedreven en niet dom. Ik heb altijd alles in de vijfde versnelling gedaan. Ik werkte voor tien, ik had verwachtingen voor tien. Ik overschatte mezelf op ieder gebied, want wat wist ik, niks, ik wist nog helemaal niks. Ik heb uit puur enthousiasme in een paar jaar tijd mijn complete energie opgebruikt, mezelf afgedraaid, ik was dronken, opgewonden. Wat kon ik anders. Er is zoveel te doen en niemand die iets onderneemt, niemand doet verdomme iets. Ik heb zo hard gestreden tegen dat soort apathie, dat voortdurende afwachten en nu wordt ik keihard teruggepakt. De domheid overwint en ik ben op. Op mijn vijfendertigste ben ik bejaard, loop ik de hele dag in pyjama. Gebogen hoofd, uitgewoond, uitgeput, overspannen, kapot. Ik beweeg me als een schaduw tussen de mensen en ik weet niet wie ik ben, waarom ik leef en wat ik wil. De liefde zegt me niets meer, koude rillingen krijg ik ervan, werken biedt geen uitkomst en discussiëren lijdt tot niets. Ik kan het niet van me afschudden, mijn depressie, de kille onverschilligheid, mijn afschuw van het leven... Ik ben verwoest. Onherstelbaar. Hier sta ik. Uitgeblust op mijn vijfendertigste,

gedesillusioneerd, Ik schaam me dood, hoe kan ik zo zwak zijn, zo slap.... Wat heb ik mezelf opgebruikt! (*hij wankelt*) Ik kan niet eens meer rechtop staan.... Waar is de Graaf. Zeg hem dat hij me thuisbrengt.

SJABELSKY:

(*komt op*) Hier ben ik. In een geleende jas met een afgedragen hoed op, moet je ze zien kijken, lachen, wat een walgelijke mensen.

BORKIN:

(*komt gehaast binnen, met een boeket, nette jas, corsage*) (*tegen Ivanov*) Ze zitten tijden op je te wachten in de kerk, terwijl jij hier een college filosofie aan het geven bent. Is dat grappig? Het is de bedoeling dat jullie apart naar de kerk komen. Ik breng jullie een voor een.

LVOV:

(*komt op*) Ah. Daar bent u. (*trekt zijn pistool, richt dat op Ivanov*) Nikolai Aleksejevitsj Ivanov, ik verklaar hier luid en duidelijk dat u de duivel bent.

IVANOV:

Mag ik u daarvoor hartelijk bedanken.

BORKIN:

Dat is laag. (*pakt een geweer*) Ik daag u uit voor een duel.

BABAKINA:

Dat is toch uit de tijd schatje.

BORKIN:

Niks mee te maken!

LVOV:

Meneer, ik beschouw het beneden mijn stand met u te praten, laat staan met u te vechten.

SJABELSKY:

Laat mij met hem vechten Ivanov!

SASJA:

Waar beschuldigt u hem van. Wat heeft hij gedaan.

LVOV:

Ik kom hier als oprecht mens, beste Sasja, om jou de ogen te openen. Daar naast je staat de moordenaar van Anna Petrovna.

SASJA:

U vergist zich. De moordenaar van Anna Petrovna staat tegenover me, beste dokter...

LVOV:

Ik verzoek u vriendelijk te luisteren naar wat ik u te zeggen heb.

SASJA:

Wat kan dat zijn. Dat u een eerlijk man bent. Daar zal niemand hier van opkijken. In tegendeel. U heeft ons achtervolgt met uw zogenaamde oprechtheid. U dringt zich op, omdat u denkt dat dat uw plicht is, al maanden achtervolgt u hem, maakt hem zwart zoveel u kan. U heeft zijn vrienden bestookt met anonieme brieven. U heeft zelfs zijn zieke vrouw niets bespaard. U heeft haar geen seconde rust gegund, tijdens haar ziekbed. U heeft haar achterdocht gevoed, haar bangste vermoedens bevestigd, tot het allerlaatste moment. En dat allemaal onder het mom van oprechtheid. Heeft u wel door wat u met uw gedrag teweegbrengt? Hoe durft u Ivanov te beschuldigen van hetgeen u zelf heb veroorzaakt.

LVOV:

Maar luister dan toch. Sasja...

IVANOV:

Geen bruiloft maar een rechtszaak.

SASJA:

(wijst naar de dokter) Daar staat de moordenaar van Anna Petrovna, dokter, en dat weet u. *(neemt Ivanov bij de hand)* Kom. Laten we weggaan Nikolai. Vader, kom!

IVANOV:

Waar moeten we heen? Wacht even, ik zal er nu meteen een eind aan maken. Ik voel me weer jong, dit klinkt weer zoals Ivanov altijd klonk! *(haalt een revolver uit zijn jas, richt die op Lvov)*

SASJA:

Nikolai. In godsnaam...

IVANOV:

Het is lang genoeg bergafwaarts met me gegaan. Het wordt tijd voor een opleving.

LVOV:

Ivanov, alsjeblieft...

IVANOV:

Bedankt Sasja!

LVOV:

(schiet Ivanov neer)

IVANOV:

(schiet Lvov neer, valt)

LVOV:

Laat me met rust!